Nr 197.

Uppläst och godkänd hos Första kammaren den 9 juni 1910.
— — — — Andra kammaren den 9 juni 1910.

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt, dels ock i ämnet väckta motioner.

[Bevillningsutskottets betänkande nr 29 och memorial nr 34 och 36].

Till Konungen.

Genom proposition nr 88 af den 11 mars 1910 har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande af bifogadt utdrag af statsrådsprotokollet öfver finansärenden för samma dag, föreslagit Riksdagen att antaga ett propositionen bilagdt förslag till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Med skrifvelse nr 192 af den 15 april 1910 har Eders Kungl. Maj:t vidare till Riksdagen öfverlämnat, bland annat, tabeller att tjäna till ledning vid uträknande af skatt enligt berörda förslag.

Förslagets sträfvan att genomföra en verklig och ren inkomstskatt har kommit till uttryck i den i förordningens 6 § innefattade bestämmelsen, att såsom inkomst skola, med undantag och efter afdrag, som i förordningen särskildt angifvas, taxeras skattskyldigs samfällda årsintäkter i penningar eller penningars värde, vare sig de härflutit af fast egendom, af kapital eller af arbete, äfvensom i 9 §, enligt hvilken vid uppskattning af inkomst ur viss inkomstkälla afdrag må ske för alla utgifter för inkomstens förvärfvande och bibehållande, och i 10 §, som medgifver afdrag från den samfällda inkomsten för gäldräntor och vissa andra utgifter af sådan beskaffenhet, att de ansetts böra frånräknas, då man vill komma till en nettoinkomst, hvilken kan tjäna såsom den hufvudsakliga mätaren af skatteförmågan.

Den mest genomgripande af de förändringar i nu gällande normer för inkomstskattens beräkning, som genom omförmälda bestämmelser i förslaget genomförts, har bestått däri, att inkomst af fast egendom skall, i likhet med annan inkomst, taxeras till sitt *verkliga* belopp och icke till något till viss procent af egendomens taxeringsvärde *beräknadt* belopp. Att, därest tanken på inkomstskattens konsekventa utveckling i vårt land skulle fullföljas, en sådan förändring af fastighetsbeskattningen måste genomföras, har af Riksdagen i skrifvelse till Eders Kungl. Maj:t den 14 maj 1902 blifvit antydt och därefter vid upprepade tillfällen såväl inom Riksdagen som i kommittéutredningar och ämbetsutlåtanden med styrka framhållits. Att förändringen icke redan blifvit genomförd, torde hafva varit beroende på yppade farhågor för de svårigheter, som befarats skola uppkomma dels för de skattskyldiga vid afgifvande af deklaration rörande den verkliga inkomsten af fast egendom, särskildt jordbruksfastighet, dels ock för taxeringsmyndigheterna vid deklarationernas granskning och, där dessa icke ansåges kunna läggas till grund för taxeringen, vid det självständiga bedömandet af jordägarens eller jordbrukarens inkomstförhållanden.

Till dessa svårigheter, hvilka enligt Riksdagens förmenande ingalunda böra underskattas, har emellertid i Eders Kungl. Maj:ts förslag tagits sådan hänsyn, att betänkligheterna mot förslaget i nu förevarande del fått förfalla.

Sålunda har till en början i de till förordningen hörande »särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen» lämnats utförliga föreskrifter om sättet för beräkningen af inkomst af jordbruk med dess binäringar. Och vidare har till lättnad för de mindre jordbrukarne, hvilka för närvarande i allmänhet icke torde hafva ordnad bokföring, i Eders Kungl. Maj:ts förslag

till förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, 4 §, medgifvits rättighet för brukare af jordbruksfastighet med taxeringsvärde ej öfverstigande 25,000 kronor att, i stället för uppgift i enlighet med det vanliga deklarationsformuläret rörande den faktiska inkomsten af den fasta egendomen under nästföregående år, afgifva deklaration enligt särskildt formulär angående fastighetens areal, arbetspersonal, kreatursbesättning, utsäde och skörd m. m. Och enligt det af Eders Kungl. Maj:t föreslagna öfvergångsstadgandet till taxeringsförordningen skulle denna rättighet under år 1911 tillkomma enhvar ägare af jordbruksfastighet, oafsedt dennas värde. Riksdagen, som godkänt berörda, af Eders Kungl. Maj:t föreslagna lättnader för de deklarationsskyldiga, har dessutom medgifvit, att vid deklaration år 1911 enligt nyssberörda särskilda formulär finge utelämnas upplysningar angående kvantiteten af utsäde och skörd.

De större jordbrukarna torde kunna förutsättas i allmänhet redan nu föra ordentliga böcker öfver jordbruksrörelsen och hafva i allt fall möjlighet att före år 1912, då uppgift om inkomstens verkliga belopp första gången måste af dem afgifvas, så inrätta sin bokföring, att berörda upp gift då kan af dem lämnas; och de uppgifter, som enligt förslaget skulle afgifvas af de mindre jordbrukare, hvilka anse sig icke kunna till visst belopp i penningar beräkna sin inkomst af jordbruket, synas å ena sidan vara af så enkel beskaffenhet, att någon afsevärd svårighet för deras afgifvande icke bör möta, och å andra sidan vara ägnade att gifva taxeringsmyndigheterna en så pass god föreställning om jordbruksrörelsens omfång och sannolika afkastning, att en rättvis uppskattning af inkomstens storlek blir för dessa myndigheter möjliggjord.

Mot de principer med afseende å inkomstens beräkning, på hvilka Eders Kungl. Maj:ts förslag i öfrigt hvilar, har Riksdagen funnit anledning till erinringar endast i de afseenden, hvarom under 9 och 10 §§ här nedan förmäles.

På sätt redan af rubriken till den föreslagna förordningen angifves, har med förslaget åsyftats att i vår skattelagstiftning införa skatt å förmögenhet och att låta denna skatt sammansmälta med inkomstskatten på sådant sätt, att de båda skatteformerna komme att för den skattskyldige te sig såsom en enda skatt, en »inkomst- och förmögenhetsskatt». Beträffande förmögenhetsbeskattningens principiella berättigande inskränker sig Riksdagen till att åberopa hvad Riksdagen förut i detta ämne anfört jämte den i statsrådsprotokollet därom lämnade utredningen.

Hvad angår den föreslagna kombinationen af inkomstskatten och förmögenhetsskatten vill Riksdagen erinra, att den personliga skatteförmågan, sådan densamma kan anses komma till uttryck genom vissa i detta afseende normerande faktiska förhållanden, för närvarande utgör grunden för bestämmandet af inkomstskattens belopp. Denna grund, hvars berättigande torde få anses vara allmänt erkändt, är i förslaget bibehållen och där tillämpad äfven med afseende å förmögenhetsskatten på sådant sätt, att inkomsten och förmögenheten tillsammantagna ansetts utgöra den viktigaste exponenten för skatteförmågan.

Riksdagen har funnit den af Eders Kungl. Maj:t föreslagna kombinationen af inkomstskatten och förmögenhetsskatten innefatta en konsekvent utveckling af den nuvarande inkomstskatten. Det har inom Riksdagen framhållits, att enligt förslaget beskattningen af en förmögenhet af viss storlek kan blifva olika stor, beroende på storleken af de inkomster, som af förmögenhetens ägare åtnjutas. Denna konsekvens af förslaget äger emellertid enligt Riksdagens mening sitt berättigande, då ägarens af förmögenheten skatteförmåga uppenbarligen ökas i samma mån som hans inkomst tilltager i storlek; och Riksdagen kan sålunda instämma i det af kammarrätten uttalade omdömet, att förmögenhetsskattens beroende af ägarens inkomstförhållanden kan antagas i flertalet fall medföra en väl funnen anpassning af förmögenhetsskattens belopp efter skatteförmågan.

Verkningarna af de båda skatteskalor för beskattning af enskilda personer, som innefattas i 18 §, utvisas af den i statsrådsprotokollet (sid. 163) intagna tabell, hvari angifves skattens belopp dels vid rena inkomster af arbete dels ock vid inkomster, som till en tredjedel, till hälften eller helt och hållet härflyta ur förmögenhet.

Förhållandet mellan skattesatserna för *rena inkomster af arbete* torde ytterligare åskådliggöras genom här nedan intagna tabell. Ehuru inkomster af mera afsevärd storlek i allmänhet icke torde i deras helhet härflyta allenast af arbete, har det likväl ansetts lämpligt att ända till ett inkomstbelopp af 200,000 kronor i tabellen fullfölja jämförelsen mellan å ena sidan den nya skatten och å andra sidan nuvarande inkomstskatt och bevillning.

Inkomst-belopp	Nuvarande				Enligt förslaget.	
	Inkomstskatt	Bevillning	Summa	Procent af inkomst-beloppet	Skatt	Procent af inkomst-beloppet
600:—	—	1: 50	1: 50	0,250	—	0,000
800:—	—	3: 50	3: 50	0,437	3: 20	0,400
900:—	—	4: 50	4: 50	0,500	3: 60	0,400
1,100:—	3:—	6: 50	9: 50	0,863	6: 60	0,600
1,400:—	6:—	11:—	17:—	1,214	11: 20	0,800
1,700:—	9:—	14:—	23:—	1,352	17:—	1,000
2,000:—	14:—	20:—	34:—	1,700	24:—	1,200
2,500:—	19:—	25:—	44:—	1,760	35:—	1,400
3,000:—	26:—	30:—	56:—	1,866	48:—	1,600
3,600:—	32:—	36:—	68:—	1,888	64: 80	1,800
4,500:—	45:—	45:—	90:—	2,000	90:—	2,000
6,000:—	60:—	60:—	120:—	2,000	135:—	2,250
8,000:—	90:—	80:—	170:—	2,125	195:—	2,438
12,000:—	160:—	120:—	280:—	2,333	335:—	2,792
20,000:—	345:—	200:—	545:—	2,725	655:—	3,275
30,000:—	645:—	300:—	945:—	3,150	1,105:—	3,683
50,000:—	1,345:—	500:—	1,845:—	3,690	2,105:—	4,210
80,000:—	2,545:—	800:—	3,345:—	4,181	3,755:—	4,694
125,000:—	4,795:—	1,250:—	6,045:—	4,836	6,250:—	5,000
200,000:—	8,000:—	2,000:—	10,000:—	5,000	10,000:—	5,000

Enligt förslaget skulle för personer med inkomst under 800 kronor inträda fullständig skattefrihet. För skattskyldiga med inkomst från och med 800 till och med 3,600 kronor skulle minskning i utskylderna erhållas. För inkomstbelopp från och med 4,600 till och med 145,400 kronor skulle uppkomma ökning i utskylder, hvaremot för inkomstbelopp, uppgående till eller öfverstigande 145,500 kronor, skatten skulle uppgå till samma belopp, som summan af nuvarande inkomstskatt och bevillning. Högsta skatteprocenten, fem procent, uppnås enligt förslaget vid ett taxeradt belopp af 104,500 kronor men enligt nuvarande skatteförordningar först vid en inkomst af 145,500 kronor.

Emot den uppgjorda progressionsskalan har Riksdagen icke funnit anledning framställa någon erinran.

I anledning af den olikartade anordningen af de båda i 18 § intagna skatteskalorna anser sig Riksdagen böra anföra följande:

De i Eders Kungl. Maj:ts förslag medgifna afdragen hafva till ändamål dels att i beskattningsafseende nedbringa inkomsterna till likvärdiga tal eller att, så att säga, renodla själfva inkomsterna, dels ock att utjämna den bristande likställighet i skatteförmåga, som på grund af orts- eller personliga förhållanden gör sig gällande mellan inkomster af samma storlek.

Renodlingen af inkomsten äger rum genom de afdrag, som medgifvas enligt 9 och 10 §§. Efter det dessa afdrag verkställts, kan skatteprocenten bestämmas; och detta äger rum genom tillämpning af de två skatteskalor, som återfinnas i 18 §.

Skatteprocenten är alltså en och samma vid inkomster, som efter gjorda afdrag enligt 9 och 10 §§ äro lika stora. En hvar person, som har en sålunda beräknad inkomst om exempelvis 1,700 kronor, betalar följaktligen å det *beskattningsbara* beloppet i skatt en procent, oafsedt om den skattskyldige lefver å ort med dyra eller billiga lefnadsomkostnader, oafsedt antalet familjemedlemmar, som skola försörjas af inkomsten, och oafsedt om inkomsttagarens skatteförmåga nedsatts på grund af särskilda förhållanden, såsom sjukdom m. m.

Då förslaget tager hänsyn till sistnämnda förhållanden först efter det att skatteprocenten fastställts, har lindringen i skatt kunnat åstadkommas på det sätt, att af den renodlade inkomsten allenast en del tages till beskattning i de fall, där mer eller mindre ömmande ekonomiska omständigheter föreligga.

Till exempel härpå må anföras följande:

Af två gifta män, som hvar för sig hafva 1,700 kronors inkomst, bor den ene i en landtkommun, där de allmänna lefnadskostnaderna förutsättas vara normala. Han har ingen annan att försörja än sig själf och hustrun och beträffande honom förefinnas inga ömmande omständigheter, som kunna föranleda till skattelindring.

Den andre af nu nämnda inkomsttagare bor i Stockholm, där lefnadsomkostnaderna äro synnerligen höga. Denne, som en längre tid varit sängliggande sjuk, har, utom åldriga föräldrar, två minderåriga barn att försörja. Den bristande likställigheten mellan dessa båda inkomsttagare skulle enligt förslaget utjämnas, därigenom att den i Stockholm bosatte skulle erhålla:

i ortsafdrag	kr.	300: —
i afdrag för de två barnen.....	»	200: —
i afdrag enligt 19 § 3 mom. t. ex. ...	»	500: —
Summa afdrag	kr.	1,000: —

Efter dessa afdrag skulle den *beskattningsbara* inkomsten uppgå

för den på landsbygden bosatte familjeförsörjaren till	kr.	1,700: —
för stockholmaren till	»	700: —

Skatteprocenten är emellertid fastställd till *en,* hvadan skatten skulle komma att utgöra i förra fallet 17 kronor och i senare fallet 7 kronor.

Stockholmaren har alltså erhållit en skattelindring af 10 kronor och skatteprocenten, räknad på hela hans inkomst, 1,700 kronor, har i verkligheten sjunkit ned till ungefär 0,4 procent eller samma skatteprocent, som gäller för en inkomst af 800 kronor.

Därest icke skatteprocenten varit på förhand bestämd, utan skolat fastställas efter det beskattningsbara beloppet, skulle uppenbarligen i förenämnda fall stockholmaren hafva gått fri från skatt, då ju ett inkomstbelopp af 700 kronor understiger det beskattningsbara minimum.

Skattebefrielser af sådan räckvidd torde emellertid i allmänhet icke vara af omständigheterna påkallade. Stockholmaren skulle nämligen, trots den stora skillnaden i lefnadskostnader mellan honom och den på landsbygden bosatte, icke vara i saknad af skattekraft, och då han genom de medgifna afdragen enligt 19 § befrias från skatt för ett belopp, motsvarande de för honom ökade lefnadskostnaderna m. m., synes skälig hänsyn till hans särskilda lefnadsförhållanden hafva tagits.

För alla inkomster, som kunna komma i åtnjutande af afdrag på grund af orts- eller personliga förhållanden, det vill säga för inkomster upp till 6,000 kronor, har af nu nämnda anledningar anordnats en skatteskala med fasta procentsatser. Det slag af skatteskala, som i nu gällande inkomstskatteförordning användes med afseende å inkomster öfver 6,000 kronor, torde emellertid erbjuda jämnare öfvergångar; och lärer detta utgöra anledningen till att samma system i förslaget kommit till tillämpning för bestämmandet af skatt för taxerade belopp, hvilka på grund af sin storlek icke kunna berättiga till afdrag enligt 19 §.

Denna anordning med två skilda skatteskalor medför naturligen ingen svårighet för en tillfällig ökning eller minskning af inkomst- och förmögenhetsskatten allt från minimum till maximum, för den händelse anledning

till sådan förändring skulle förekomma. Förändringen skulle nämligen kunna vidtagas genom procentisk höjning eller sänkning af själfva skatten. Inkomstens belopp likasom procentsatsen kunde lämnas åsido.

I fråga om beskattning af aktiebolag, hvilar Eders Kungl. Maj:ts förslag på grunder, som väsentligen skilja sig såväl från de nu gällande som från dem, hvilka föreslagits att gälla för enskilda personers beskattning.

De ifrågavarande bolagen skola sålunda icke vara underkastade någon förmögenhetsbeskattning; deras förmögenhet beskattas i vederbörande delägares händer, i den mån dessa blifva skyldiga att erlägga förmögenhetsskatt.

Beträffande beräkningen af inkomstskattens belopp har förslaget helt och hållet frångått den form af progression, som nu gäller och som enligt förslaget skulle, ehuru med ej oväsentliga ändringar i progressionsskalan, förblifva gällande med afseende å enskilda personer. I stället har föreslagits för beräkningen af bolagens inkomstskatt en grundtaxa af 2,5 procent af den taxerade inkomsten. Om bolagets vinst öfverstiger 5 procent af dess kapital, lägges på det öfverskjutande beloppet en tilläggsbeskattning af en procent, hvilken extra beskattning fördubblas för den del af vinsten, som öfverstiger 10 procent, och tredubblas för den del af vinsten, som öfverstiger 15 procent. Å sistnämnda del af vinsten lägges sålunda en beskattning af tillhopa 5,5 procent. För vinsten i dess helhet kommer inkomstskatten, hvilken, då vinsten uppgår till 15 procent af bolagets kapital, skulle utgöra 3,5 procent af vinsten, att i händelse af ännu högre vinstprocent småningom stiga utöfver sistnämnda procenttal, utan att någonsin fullt uppgå till 5,5 procent af vinsten.

I sammanhang med lämnad redogörelse för dessa förhållanden har kammarrätten till deras belysande anfört åtskilliga exempel, hvilka jämte en uppgjord tabell för åskådliggörande af de föreslagna bestämmelserna i jämförelse med de nuvarande äfvensom vissa af kammarrätten gjorda uttalanden i ämnet finnas intagna i statsrådsprotokollet å sid. 179—183.

I likhet med kammarrätten anser Riksdagen progressionsbestämmelser enligt det i Eders Kungl. Maj:ts förslag tillämpade systemet vara från principiell synpunkt att föredraga framför de nu gällande, hvilka tillämpade å aktiebolag synas vara synnerligen olämpliga.

Att, såsom inom Riksdagen föreslagits, helt och hållet afstå från all progression vid beskattning af aktiebolag och solidariska bankbolag, har Riksdagen icke ansett lämpligt, då goda grunder synas förefinnas att i

någon mån höja skatteprocenten efterhand som bolagets vinst, i procenttal räknadt, stiger.

De i sista stycket af 20 § meddelade bestämmelserna, enligt hvilka annat kapital än aktie- eller lottkapital under inga omständigheter skulle få vid beräkningen af vinstens procenttal räknas till bolagets kapital, hafva varit föremål för anmärkning af kammarrätten, som funnit det icke vara med billighet öfverensstämmande, att då exempelvis nya aktier i ett bolag utbjudas till teckning till pris, öfverstigande nominella beloppet, samt därvid jämlikt föreskriften i 29 § lagen om aktiebolag den 28 juni 1895 det belopp, som inflyter utöfver de tecknade aktiernas nominella värde, lägges till bolagets reservfond, detta belopp icke skulle få inberäknas i bolagets kapital. Kammarrätten har därför ansett, att allt af delägarne verkligen inbetaldt kapital, oberoende däraf huruvida det nedlagts i aktie- eller lottkapitalet eller i reservfonden, bör få i nu förevarande afseende räknas till bolagets kapital.

I anledning af denna kammarrättens erinran har chefen för finansdepartementet enligt statsrådsprotokollet yttrat följande:

»Kammarrättens erinran därom att vid skattläggning borde få till inbetaldt aktiekapital räknas jämväl de till reservfond lagda medel, som motsvara öfverkursen å nytecknade aktier, kan ju icke frånkännas fog. Ja, man skulle, synes det mig, icke utan skäl kunna ifrågasätta, huruvida icke progression vid aktiebolags beskattning borde göras beroende på inkomstens förhållande till sammanlagda beloppet af bolagets alla fonder. Den statsfinansiella betydelsen af en sådan omläggning skulle emellertid icke kunna med den nu föreliggande utredningen öfverskådas. Härtill kommer, att den officiella kontroll öfver lämnade uppgifter, som ligger i anmälningar till aktiebolagsregistret, skulle i såväl ena som andra hänseendet saknas.»

Frågan om hvad i förevarande afseende skall förstås med bolags kapital har upptagits i en inom Riksdagen väckt motion, däri yrkats, att Riksdagen måtte besluta, att 20 § i Eders Kungl. Maj:ts förslag till förevarande förordning måtte ändras så, att till inländskt aktiebolags eller solidariskt bankbolags kapital i paragrafens mening skall räknas jämväl sådant bolags reservfond.

Till stöd för yrkandet anfördes i motionen följande:

»Att förslagets bestämmelse om hvad som i förevarande fall skall förstås med kapital icke kan anses öfverensstämma med billighet och de principer, som i öfrigt legat till grund för förslaget, synes mig uppenbart.

Detta förhållande springer väl starkast i ögonen i fråga om den del

af bolagets fonder, som uppstått därigenom att till reservfonden enligt lag förts det belopp, som motsvarar öfverkurs vid teckning af aktier. Men belopp, som bolag intjänat på sin verksamhet och icke utdelat till delägarna utan öfverfört till reservfonden, har ju i själfva verket äfven det blifvit inbetaldt af aktieägarna och ingår ju i det kapital, som bolaget på ett stadigvarande sätt använder i sin rörelse.

Det torde redan i gällande skattelag kunna betecknas såsom mindre konsekvent, att det medgifna afdraget å det belopp, hvarför inkomstskatt bör utgå, eller 6 % å aktiekapital, icke får beräknas å bolagets hela kapital — aktiekapital och reservfond. Men reservfondens särskiljande från bolagskapitalet blir ännu mindre försvarbart, då det nu medgifna afdraget borttages och skatten i dess ställe förklaras skola utgå progressivt efter inkomstens förhållande till kapitalet.»

Det i motionen framställda förslaget har synts Riksdagen beaktansvärdt. Därest förefintligheten af en reservfond och dennas tillväxt för vederbörande bolag skulle komma att medföra lindring i skattskyldigheten, torde detta kunna förväntas i sin mån bidraga till uppläggandet af reservfonder i större utsträckning än till det lagstadgade minimibeloppet. Ehuru en sådan utveckling, hvarigenom ökad soliditet för bolagen skulle vinnas, måste anses önskvärd, har likväl Riksdagen med hänsyn till den af departementschefen anmärkta svårigheten att beräkna verkningarna i statsfinansiellt afseende af en omläggning i den i motionen angifna riktningen af bestämmelserna om beräkningen af bolagets kapital, funnit sig icke kunna bifalla motionen.

Då det emellertid synts Riksdagen angeläget, att undersökning anställes rörande möjligheterna för det ifrågavarande önskemålets förverkligande, har Riksdagen, som förutsätter, att någon minskning af den skattesumma, som enligt förslaget är afsedd att uttagas från samtliga bolag inom landet, icke bör ifrågakomma, och att fördelningen af skattskyldigheten mellan bolagen sinsemellan afväges enligt rättvisa grunder, ansett sig böra hos Eders Kungl. Maj:t anhålla om utredning, på hvad sätt den i motionen föreslagna ändringen i fråga om beräkningen af bolags kapital lämpligen må kunna genomföras, samt om framläggande för Riksdagen af det förslag i ämnet, hvartill utredningen må kunna föranleda.

Riksdagen öfvergår nu till att yttra sig angående de särskilda bestämmelserna i förslaget.

3 §.

I 2 mom. a) har Riksdagen ansett sig böra göra ett tillägg i syfte att ställa utom tvifvel, att inkomstskatt för inkomst af s. k. besparingsskogar och andra likartade samfälligheter, som förvaltas självständigt för delägarnes gemensamma räkning, skall utgöras af vederbörande delägare, hvilka i detta afseende synas böra anses tillsammans utgöra en juridisk person. Denna bestämmelse är tydligen ej afsedd att gälla sådana samfälligheter, hvilkas afkastning utdelas mellan delägarne, på sätt i 11 § förordningen angående hushållningen med de allmänna skogarna i riket den 26 januari 1894 är stadgadt med afseende å häradsallmänningar. I dessa fall äro nämligen delägarna skattskyldiga för utdelningen.

5 §.

Riksdagen har funnit sig föranlåten taga under särskildt öfvervägande befogenheten af den skattefrihet, som i 5 § 2 mom. f) i Eders Kungl. Maj:ts förslag tillerkänts sparbanker, hvilka afses i lagen den 29 juli 1892, och sådana inländska ränte- och kapitalförsäkringsanstalter, hvilka afse att bereda vinst endast åt insättare. Skattefriheten för dessa penningeinrättningar torde hafva tillkommit därför att inrättningarna, hvilkas verksamhet ansetts vara af allmännyttig beskaffenhet, förmenats vara för sitt fortbestånd och sin utveckling i behof af skattefriheten. Numera torde det nämnda behofvet icke vidare förefinnas, utom möjligen för de sparbanker, hvilka ännu ej nått sådan stadga, som vinnes genom en mera betydande reservfond. På grund häraf och med hänsyn till de synnerligen afsevärda kapitaltillgångar, som af dessa inrättningar förvaltas, samt arten af den rörelse, de medelst dessa tillgångar utöfva, har Riksdagen funnit anledning saknas att för framtiden medgifva skattefrihet för andra fall än beträffande sparbanker, hvilkas reservfond vid senaste bokslut icke uppgått till fem procent af insättarnas behållning. Med afseende å försäkringsinrättningarna tillkommer såsom en ytterligare anledning att ej vidare undantaga dem från beskattning den synnerligen gynnade ställning försäkringstagarne skulle komma att i beskattningsafseende intaga med afseende å det kapital, som af dessa insatts hos försäkringsinrättningen.

7 §.

Det har synts Riksdagen önskvärdt, att i någon af afdelningarna under mom. 3 i denna paragraf införes en rubrik, som tydligt utmärker, att där-

under böra hänföras de inkomster, som förvärfvas af den stora massan af landets kroppsarbetande befolkning, hvilka inkomster hittills lära ansetts hänförliga än under »inkomst af tjänst» och än, då arbetsanställning af mera stadigvarande art ej innehafts, under »inkomst af rörelse eller yrke». Någon anledning att efter sådan grund uppdela arbetarnes inkomst har icke synts förefinnas, och har Riksdagen därför beslutit, att momentet 3 a) skall erhålla lydelsen: »inkomst af arbetsanställning, tjänst eller pension.» Vissa redaktionsförändringar i punkten 2:o) af »särskilda anvisningarne» hafva häraf blifvit en följd.

8 §.

I Eders Kungl. Maj:ts författningsförslag hafva uteslutits de i gällande inkomstskatteförordning 7 § d) innefattade bestämmelserna angående rätt till afdrag vid inkomsttaxeringen för hvad som anvisats till bestridande af de med erhållna tjänster eller uppdrag förenade särskilda kostnader. I anledning häraf uttalade kammarrätten i sitt utlåtande öfver förslaget den åsikten, att den nu gällande skattefriheten för ifrågavarande ersättningar borde bibehållas med afseende å *allmänna* tjänster och uppdrag, då ju det sätt, hvarpå ersättningen för dessa bestämdes, lämnade nödig garanti för att densamma ej tilltoges högre än behofvet i allmänhet kräfde.

Chefen för finansdepartementet har däremot i sitt anförande till statsrådsprotokollet — med framhållande att skattskyldighet för öfverskott å arfvode, hvarom här vore fråga, kunde ur statsfinansiell synpunkt anses vara utan betydelse — förklarat sig anse den af kammarrätten framställda anmärkningen icke böra föranleda ändring i förslaget i denna del. Frågan syntes honom i stället gälla, om några särskilda skäl kunde föranleda till att i förevarande afseende göra skillnad mellan dem, som i enskildas tjänst uppbära ifrågavarande slag af ersättningar och arfvoden, samt dem, hvilkas ersättningar och arfvoden utgå efter ett officiellt utfärdadt resereglemente eller andra af lagstiftare eller offentlig myndighet fastställda grunder. Inkomsterna vore i bägge fallen fullt likartade, och uträkningen af behållningen af t. ex. reseersättning ställde sig naturligen lika svår eller lika lätt i ena som andra fallet. Under sådana förhållanden och då förslaget äfven i öfrigt sökt bättre än hittills genomföra full likställighet mellan ifrågavande kategorier löntagare, syntes det departementschefen icke lämpligt att i förevarande afseende vidare upprätthålla en åtskillnad mellan de olika slagen tjänsteuppdrag.

Riksdagen har ansett sig i detta afseende böra biträda den mening kam-

marrätten uttalat. Då staten genom bestämmelserna i resereglementet eller annorledes i vederbörlig ordning bestämt det belopp, hvartill kostnaderna exempelvis för resor eller för uppehälle utom den vanliga boningsorten böra beräknas, har detta synts innebära giltig anledning att vid taxeringarna utgå från det antagandet, att det beräknade beloppet också verkligen i hvarje särskildt fall åtgått, hvaremot, då reseersättningens belopp bestämts af enskild arbetsgifvare, det icke synts utan vidare kunna antagas, att ersättningens belopp icke öfverstigit de verkliga af resorna föranledda kostnaderna. Å andra sidan har det synts, att i de fall, då ersättning för bestridande af utgifter af nu ifrågavarande slag blifvit af staten anvisad, afdrag för utgifterna ej bör medgifvas, äfven om dessa i särskilda fall till beloppet öfverstigit den uppburna ersättningen.

De ifrågavarande bestämmelserna hafva synts Riksdagen böra inpassas såsom ett sista stycke i 8 §, därvid emellertid omredigering af de nu gällande bestämmelserna i vissa afseenden företagits. Det på två ställen förekommande ordet »dagaflöning», hvilket utgör benämning på en del af den officerare vid armén och flottan tillkommande ordinarie aflöning, som ej bör undantagas från beskattning, har sålunda synts böra uteslutas, hvaremot arfvode eller traktamente för deltagande i kyrkomöte eller sammanträde med af Kungl. Maj:t eller enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande tillsatt kommitté utom vederbörande kyrkomötes- eller kommittéledamots vanliga boningsort synts böra omnämnas såsom i förevarande afseende likställda med arfvode eller traktamente för deltagande i riksdag eller statsrevision.

9 §.

I anledning af en inom Riksdagen väckt motion har Riksdagen vidtagit sådan ändring i denna paragraf, att bland där upptagna utgifter, för hvilka vid uppskattning af inkomst ur en viss inkomstkälla afdrag får göras, upptagits äfven aflöning, kost och öfriga utgifter för i skattskyldigs verksamhet använda hemmavarande barn öfver 15 år, dock ej till högre belopp än 200 kronor för hvarje barn. Härigenom har ändring nödvändiggjorts äfven i punkterna 1:o) och 5:o) af särskilda anvisningarna, enligt hvilka punkter, sådana de i Eders Kungl. Maj:ts förslag affattats, afdrag ej skulle få äga rum för lön och underhåll åt hemmavarande barn, som deltaga i arbetet med fast egendoms skötsel eller i husfaderns rörelse eller yrke, såframt de icke särskildt taxeras för inkomst däraf.

I nuvarande inkomstskatteförordning 7 § e) medgifves afdrag för vissa därstädes särskildt angifna, med ämbete och tjänst förenade utgifter, däri-

bland dels för den afgift, tjänsteman såsom sådan ålegat utgöra till pensions-, änke- och pupill- eller annan understödskassa, dels ock för ränta och amorteringsbidrag till öfverbyggnadsamorteringsfonden för prästgårdarna i Skåne. Då tvifvel lärer yppats, huruvida berörda räntor och amorteringsbidrag enligt det nu föreliggande förslaget skulle få afdragas, har Riksdagen, som anser sådant afdrag böra fortfarande medgifvas, velat uttala, att med afseende å dels lydelsen af ingressen till 9 § och den förändrade redigeringen af bestämmelsen om afdrag för afgifter till vissa kassor dels ock bestämmelserna i § 27 reglementet för skånska prästerskapets byggnadskassa den 14 juni 1888 det synts Riksdagen uppenbart, att afdrag för räntor och amorteringsbidrag till öfverbyggnadsamorteringsfonden för prästgårdarne i Skåne måste komma att alltjämt medgifvas.

I ändamål att förekomma den tolkning, att afdrag för värdeminskning å byggnader skulle medgifvas endast under förutsättning att byggnaden användts i skattskyldigs näring, har Riksdagen ansett en omredigering böra ske i sista stycket af förevarande paragraf.

10 §.

I anledning af ett uttalande af kammarrätten därom, att skattskyldigs å krono- och kommunaldebetsedlar upptagna utskylder borde undantagas från beskattning, har chefen för finansdepartementet, under medgifvande af befogenheten af denna erinran, tillika framhållit den statsfinansiella betydelsen af ett dylikt afdrag. Utskylder, därför afdrag skulle ifrågakomma, öfverstege nog, enligt departementschefens antagande, sammanlagdt 100,000,000 kronor. Afginge detta belopp från sammanlagda beskattningsbara inkomsterna i riket, måste man antagligen räkna med en nedgång i den nya skattens afkastning med icke så litet öfver 2,000,000 kronor. För att kunna erhålla fyllnad härför, skulle man åter nödgas höja skatteprogressionen. I valet mellan en sådan åtgärd eller status quo i fråga om utskylder hade departementschefen valt den senare vägen.

Denna fråga har äfven berörts i två inom Riksdagen väckta motioner, hvari yrkats sådan ändring i 10 och 11 §§, att skattskyldig berättigades till afdrag för utskylder.

Enligt Riksdagens förmenande hade det varit i hög grad önskvärdt, att vid den nu föreslagna omläggningen af inkomstbeskattningen den ifrågavarande afdragsrätten, hvars principiella befogenhet torde vara oomstridd, kunnat genomföras, utan att behofvet af statsinkomster under den närmaste

framtiden därvid tillmätts afgörande betydelse. Under nuvarande förhållanden har Riksdagen icke tilltrott sig att bifalla det i motionerna framställda yrkandet i hela dess vidd, men för att i största möjliga omfattning undanröja de orättvisor i förevarande afseende, som, därest intet afdrag för erlagda utskylder medgåfves, skulle föranledas af de stora ojämnheterna i den kommunala beskattningen, har Riksdagen ansett sig böra nu vidtaga den ändring i 10 §, att afdrag medgifves för alla utskylder utom kronoutskylder, däribland äfven inberäknade utskylder in natura eller i arbetsprestationer. Enligt Riksdagen tillhandakomna beräkningar skulle härigenom uppkomma en minskning i inkomstskatten af omkring 2,000,000 kronor, hvilken minskning i statsinkomster emellertid synes kunna förväntas blifva täckt dels därigenom att enligt numera gjorda beräkningar angående den skattepliktiga totalförmögenheten inom landet denna visat sig med omkring 750,000,000 kronor öfverstiga det belopp, hvartill densamma af departementschefen beräknats uppgå, och att till följd häraf afkastningen af förmögenhetsskatten torde blifva större än i Eders Kungl. Maj:ts proposition antagits, dels ock därigenom att äfven inkomstskatten på goda grunder kan antagas gifva ej oväsentligt större utbyte än hvad i afseende härå beräknats.

Med hänsyn till statsregleringen för år 1911 har Riksdagen likväl icke ansett sig kunna medgifva, att fullt afdrag för ifrågavarande utskylder då beviljas, utan har i öfvergångsbestämmelsen till denna förordning stadgats, att vid taxering år 1911 afdrag för utskylder enligt 10 § medgifves allenast med afseende å halfva beloppet af de år 1910 erlagda utskylder af ifrågavarande slag.

11 §.

I anledning af de under 10 § här ofvan omförmälda motionerna, har Riksdagen, i öfverensstämmelse med hvad som med afseende å nämnda paragraf beslutits, vidtagit den ändring i 11 §, att orden »för den skattskyldiges utskylder» ändrats till »för den skattskyldiges kronoutskylder».

12 §.

I mom. b) af denna paragraf har Riksdagen ansett sig böra göra ett tillägg motsvarande det vid 3 § 2 mom. a) beslutade rörande skattskyldighet för ägare af så kallade besparingsskogar och andra likartade samfälligheter.

13 §.

Riksdagen har med afseende å denna paragraf beslutit, att till gruppen lefvande och döda inventarier skola hänföras äfven sådana till yttre lösören hänförliga föremål, som exempelvis lyxekipage, automobiler, lustjakter och dylikt, äfvensom att smycken skola öfverföras till gruppen för penningar och värdepapper.

I sammanhang med dessa förändringar har en omredigering företagits af det stycke, som börjar med ordet »möbler».

17 §.

Med afseende å här meddelade bestämmelser angående inkomsttaxeringens och förmögenhetstaxeringens sammanförande till ett »taxeradt belopp» hänvisar Riksdagen till hvad här ofvan i detta ämne yttrats.

Då den i tredje stycket innefattade redogörelsen för den beräkningsgrund, som föranledt bestämmelsen att en sextiondedel af den uppskattade förmögenheten skall upptagas i det »taxerade beloppet», icke synts behöfva intagas i författningens text och dessutom kan befaras föranleda missförstånd vid tillämpningen, har Riksdagen ansett orden »en tredjedel af förmögenhetens till fem procent beräknade afkastning eller således» böra utgå.

Den affattning af paragrafen, som Riksdagen antagit, är hämtad ur Eders Kungl. Maj:ts skrifvelse till Riksdagen nr 192.

27 §.

Motiveringen till Eders Kungl. Maj:ts under denna paragraf gjorda förslag återfinnes i det statsrådsprotokoll öfver finansärenden, som bifogats Eders Kungl. Maj:ts proposition (nr 89) med förslag till bevillningsförordning, däri med afseende å bevillningen föreslås en bestämmelse af delvis samma innehåll som den nu ifrågavarande. Af hvad där anförts har Riksdagen väl funnit, att sådana fall kunna inträffa, då det för förekommande af taxering inom två länder af samma inkomst kan vara önskvärdt, att öfverenskommelse af sådant innehåll, som i paragrafen angifves, ingås med annat lands regering; men då Riksdagen anser sig endast i utomordentliga fall eller då tvingande skäl äro för handen, böra till Kungl. Maj:t delegera sin bestämmanderätt i bevillningsfrågor, och sådant förhållande icke ansetts föreligga med afseende å behofvet af det ifrågavarande stadgandet, har Riksdagen funnit sig böra afslå denna paragraf.

Öfvergångsbestämmelse.

Emot de i Eders Kungl. Maj:ts förslag till särskilda anvisningar innefattade bestämmelserna rörande beräkningen af inkomst af skogsbruk har den anmärkningen synts kunna med fog framställas, att den skatt, som uttages på grund af skogsrealisationer under de närmaste åren efter det förordningen trädt i kraft, måste anses träffa oskäligt hårdt i sådana fall, där skogen vid fastighetstaxeringarna under en följd af år tillbaka verkligen tagits i beräkning och där fastighetsbevillning och inkomstskatt sålunda under längre tid utgått i förhållande till skogens fulla värde. För att minska denna obillighet, har Riksdagen ansett inkomst af skogsbruk här i riket böra vid taxeringarna åren 1911—1913 upptagas med reduceradt och successivt stigande belopp, så att år 1911 beskattas allenast en fjärdedel, år 1912 hälften och år 1913 tre fjärdedelar af det belopp, hvartill inkomsten enligt särskilda anvisningarna beräknats uppgå. Föreskrift i detta syfte har därför af Riksdagen införts i sammanhang med bestämmelsen om den tid, då förordningen skall träda i tillämpning.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

1:o).

Inkomst af fast egendom.

I. I andra stycket har Riksdagen ansett sista punkten böra utgå, då ett särskildt framhållande af den inverkan, som planteringar och parkanläggningar kunna utöfva vid uppskattningen af bostadsförmåns värde, möjligen kunde befaras i tillämpningen medföra, att befintligheten af dessa förmåner komme att i alltför hög grad verka höjning i uppskattningen.

Då afdrag för den värdeminskning, som byggnader årligen undergå genom slitning, enligt förordningen medgifves ej allenast vid beräkning af inkomst af jordbruk och dess binäringar utan äfven med afseende å inkomst af annan fastighet än jordbruksfastighet med därå uppförda byggnader, har

Riksdagen ansett andra stycket från slutet i afdelningen II böra uppflyttas och placeras såsom sista stycke i afdelningen I.

I sammanhang härmed har Riksdagen företagit en omformulering i syfte att tydliggöra, att rätten till afdrag enligt ifrågavarande bestämmelser icke är ovillkorlig utan beroende på pröfning i hvarje särskildt fall af frågan, huruvida byggnad är underkastad värdeminskning genom slitning och till hvilken procent af byggnadens värde denna skäligen bör beräknas hafva under näst föregående år uppgått.

II. Riksdagen har ansett svårigheter vid tillämpningen kunna befaras genom bestämmelserna dels därom, att om tjänare sysselsättes både för den skattskyldiges eller hans familjs personliga uppassning och i hans näring, såsom inkomst skall upptagas endast skälig andel af hvad som för tjänaren tillgodogöres, dels ock därom, att såsom kostnader för jordbruksfastighets brukande och skötsel skola komma i betraktande utgifter för lön och underhåll åt arbetspersonal, i den mån den användes för jordbruket och dess binäringar. För att utmärka, att exempelvis kostnad för tjänare, som äro anställda för biträde i skattskyldigs näring men dessutom i någon ringa omfattning användas för personlig uppassning, icke skall behöfva uppdelas utan få i sin helhet afdragas vid beräkningen af den inkomst näringen lämnat, har en ändring i redigeringen af hithörande bestämmelser företagits af Riksdagen.

III. Vid granskning af de föreslagna bestämmelserna om hvad som till inkomst af skogsbruk skall hänföras har Riksdagen funnit, att därest den, som under mer än tio år ägt skogsfastighet och under tiden sparat skogen, sedermera säljer fastigheten jämte skogsbeståndet, någon beskattningsbar inkomst af skogsbruk icke skulle anses hafva tillfallit säljaren, samt att köparen, därest han omedelbart afverkar skogen, skulle blifva berättigad till afdrag vid inkomstberäkningen för den minskning i värde skogen genom afverkningen lidit, till följd hvaraf skatteplikten äfven för köparen skulle bortfalla eller reduceras till ett obetydligt belopp. För den afverkade skogen skulle i detta fall ingen eller ringa skatt komma att utgöras, under det att, om säljaren sålt endast afverkningsrätten eller själf afverkat, full skatt kommit att utgå. För att förebygga de missbruk, hvartill en sådan olikhet i beskattningen lätt kunde gifva anledning, och genomföra önskvärd jämnhet i beskattningen för angifna och andra likartade fall, har Riksdagen ansett sig böra fullständiga första stycket i afdelningen III.

De föreslagna bestämmelserna angående rättighet till afdrag för möj-

ligen uppkommen minskning i visst för skogen gällande s. k. ingångsvärde hafva visserligen förefallit Riksdagen tämligen svårtillämpliga; men då särskilda normer för skogsinkomstens beräkning icke kunna i skatteförordningen undvaras, samt emot rättvisan i de föreslagna beskattningsgrunderna icke förekommit annan anmärkning än den, som föranledt det här ofvan omförmälda tillägget till öfvergångsbestämmelsen, har Riksdagen ansett sig böra godkänna dessa bestämmelser, dock med anmärkning att de böra komma till tillämpning allenast därest afverkning eller försäljning af skog ägt rum i så stor omfattning, att skogens värde nedgått under dess för ägaren gällande ingångsvärde.

V. I denna afdelning har Riksdagen ansett sig böra vidtaga en redaktionsförändring, till hvilken någon motivering icke ansetts vara erforderlig.

2:o).

Inkomst af tjänst eller pension.

De redaktionsförändringar, Riksdagen vidtagit såväl i rubriken till detta moment som i dess text, äro beroende af ändringen i 7 § 3:o a) af förordningen.

4:o).

Inkomst från bolag m. m.

Vid granskning af förslaget i denna del har kammarrätten anmärkt, att då utdelning från aktiebolag eller solidariskt bankbolag här förklaras vara beskattningsbar »utan hänsyn till hvilka bolagets tillgångar som användts till utdelningen», detta skulle kunna tolkas på det sätt, att äfven en vid bolags upphörande eller inskränkning af dess verksamhet företagen utdelning af aktiekapital eller eljest af kapital, som inbetalts af bolagets delägare, skulle blifva föremål för beskattning.

Chefen för finansdepartementet har förklarat sig anse, att den af kammarrätten gjorda erinran icke syntes påkalla omformulering af ifrågavarande punkt. Frågan har emellertid upptagits i en inom Riksdagen väckt

motion, däri påyrkats omformulering i det af kammarrätten angifna hänseendet.

Riksdagen, som delar den i motionen uttalade uppfattningen, att sådan utbetalning till aktieägare, som sker med anlitande af aktiekapitalet, icke bör anses utgöra beskattningsbar inkomst för aktieägaren, har emellertid ansett det kunna befaras, att, därest i anvisningarna infördes särskildt stadgande af det i motionen angifna innehåll, detta skulle kunna så tolkas, att, då vid bolags upplösning tillgångarna i bolaget fördelas mellan aktieägarna, den del af de utbetalda medlen, som ej tagits från aktiekapitalet och ej heller utgöres af vinstmedel, borde i likhet med dessa senare blifva föremål för inkomstbeskattning; och har Riksdagen på grund häraf och med afseende å hvad departementschefen i ämnet anfört, funnit yrkandet om ändring i förevarande del af anvisningarna icke böra bifallas.

5:o).

Vissa afdrag vid inkomstens uppskattning.

De ändringar, som i detta moment företagits af Riksdagen, äro beroende af ändringarna i 7 § 3:o a) samt 10 och 11 §§ af förordningen.

6:o).

Uppskattning af förmögenhet.

Den i första stycket å sid. 26 i Eders Kungl. Maj:ts proposition förekommande punkt, som inledes med orden »Denna grund för uppskattningen», har synts, såsom icke öfverensstämmande med förordningens föreskrifter, böra utgå.

Under åberopande af hvad här ofvan blifvit anfördt, får Riksdagen sålunda dels för Eders Kungl. Maj:t tillkännagifva, att Riksdagen, som icke kunnat oförändradt bifalla Eders Kungl. Maj:ts förslag till förordning om

inkomst- och förmögenhetsskatt, antagit samma förslag med de ändringar och tillägg härvid fogade bilaga utvisar, dels ock hos Eders Kungl Maj:t anhålla, det Eders Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, på hvad sätt sådan ändring i fråga om beräkningen af bolags kapital, som i ofvan omförmälda i detta ämne väckta motion blifvit ifrågasatt, lämpligen må, med beaktande af de synpunkter Riksdagen i detta afseende här ofvan framhållit, kunna genomföras, samt därefter för Riksdagen framlägga det förslag i ämnet, hvartill utredningen må kunna föranleda.

Stockholm den 9 juni 1910.

Med undersåtlig vördnad.

Bilaga.

Förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt.

1 KAP.

Allmänna bestämmelser.

1 §.

Till staten erläggas inkomstskatt och förmögenhetsskatt enligt bestämmelserna i denna förordning. Dessa skatter utgå på grund af taxering, som verkställes i den ordning och med ledning af de uppgifter, hvarom särskildt är stadgadt.

2 §.

1 mom. Skattskyldigheten för inkomst enligt denna förordning afser den inkomst, som åtnjutits under det nästföregående kalenderåret eller, då räkenskapsår icke sammanfaller med kalenderår, det räkenskapsår, som gått till ända närmast före den 1 mars det år, taxeringen sker.

2 mom. Skattskyldigheten för förmögenhet afser likaledes nästföregående år, och skall för taxeringen fastställas värdet af förmögenheten den 31 december nästföregående år eller för fall, som i 1 mom. senast omförmäles, vid utgången af det räkenskapsår, som där är sagdt.

2 KAP.

Om skyldighet att erlägga inkomstskatt.

3 §.

1 mom. Skyldig att erlägga inkomstskatt är:

a) svensk medborgare, som är eller bör vara i riket mantalsskrifven:

för den inkomst, han åtnjutit, vare sig här eller från utrikes ort;

b) svensk medborgare, som icke är eller bör vara i riket mantalsskrifven:

för den inkomst, han härifrån åtnjutit;

c) utlänning:

för inkomst af här belägen fast egendom eller af näring, som här bedrifvits, för härifrån uppburen lön eller pension samt för utdelning å aktier i svenska aktiebolag och å lotter i solidariska bankbolag;

skolande utlänning, som på grund af vistelse här i riket för annat ändamål än idkande af studier är eller bör vara härstädes mantalsskrifven, erlägga inkomstskatt jämväl för annan inkomst, som af honom här förvärfvats eller härifrån åtnjutits, äfvensom för inkomst, som, utifrån införd, af honom här användts.

2 mom. Inkomstskatt erlägges vidare af:

a) inländska aktiebolag, solidariska bankbolag och sådana bolag, som enligt särskild författning äro skyldiga att afstå sin vinst, samfund, stiftelser, verk och inrättningar, föreningar för ekonomisk verksamhet och andra inländska juridiska personer, därunder inbegripna ägare af för gemensamt behof afsatta s. k. besparingsskogar och andra likartade samfälligheter, som förvaltas självständigt för delägarnas gemensamma räkning:

för all inkomst, vare sig den förvärfvats här eller utom riket; äfvensom

b) utländska aktiebolag och andra utländska bolag:

för inkomst af här belägen fast egendom eller af näring, som bolaget här bedrifvit, samt för utdelning å aktier i svenska aktiebolag och å lotter i solidariska bankbolag.

4 §.

Vanliga handelsbolag, kommanditbolag, enkla bolag och rederier, som ej äro aktiebolag, taxeras icke, utan hänföres deras inkomst till de särskilda delägarnas inkomst med belopp, som för en hvar motsvarar hans andel af bolagets inkomst.

5 §.

1 mom. Från inkomstskatt frikallas, i den mån här nedan sägs:

a) medlem af konungaätten:

för af staten anvisadt anslag samt för inkomst af kapital;

b) olönad svensk konsul:

för annan inkomst än den, han härifrån åtnjutit;

c) främmande makts härvarande beskickning och konsulat tillhörande person jämte betjäning:

om han icke är svensk medborgare:

för annan inkomst än inkomst af här belägen fast egendom eller af näring, som han här bedrifvit, samt härifrån uppburen lön eller pension; dock att person tillhörande olönadt konsulat icke är frikallad från utgörande af inkomstskatt för utdelning å aktier i svenska aktiebolag och å lotter i solidariska bankbolag;

om han är svensk medborgare:

för den inkomst, han åtnjutit af sin tjänst hos den främmande makten;

d) utlänning eller i utlandet bosatt svensk undersåte, hvilken gifvit eller medverkat vid offentlig föreställning, som afses i förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 23 oktober 1908:

för inkomst af föreställning, för hvilken dylik afgift utgjorts eller befrielse från afgift jämlikt förordningens 4 § 10 mom. åtnjutits; samt

e) lappallmogen:

för inkomst af renskötsel.

2 mom. Följande juridiska personer erlägga icke inkomstskatt:

a) staten;

b) landsting, hushållningssällskap, kommuner och andra menigheter;

c) kyrkor, akademier och vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk, stipendiefonder, pensionsanstalter, sjuk- och fattigvårdsinrättningar jämte andra fromma stiftelser;

d) allmänna hypoteksbanken, konungariket Sveriges stadshypotekskassa, allmänna hypotekskassan för Sveriges städer och hypoteksföreningar;

e) järnkontoret, så länge kontorets vinstmedel användas till allmänt nyttiga ändamål och kontoret icke lämnar utdelning åt sina delägare; samt

f) sparbanker, som afses i lagen den 29 juli 1892 och hvilkas reservfond vid senaste bokslut icke uppgått till fem procent af insättarnas fordran.

3 KAP.

Om grunderna för taxering af inkomst.

6 §.

Såsom inkomst enligt denna förordning skola, med undantag och efter afdrag, som här nedan i detta kapitel stadgas, taxeras skattskyldigs samfällda årsintäkter i penningar eller penningars värde, vare sig de härflutit af fast egendom, af kapital eller af arbete.

Förmån af bostad äfvensom hvad skattskyldig för sin och sin familjs räkning direkt tillgodogjort sig från egen jordbruks- eller annan näring eller eljes af förnödenheter och varor, som han fört i handel eller tillverkat, skola följaktligen äfven räknas såsom inkomst.

7 §.

Vid den uppskattning, som för taxeringen äger rum, hänföras:

1:o) till inkomst af *fast egendom:*

a) inkomst, som af ägare, med ägare likställd innehafvare eller brukare åtnjutits under form af hyresfri bostad eller arrende eller hyra;

b) inkomst af å fast egendom här i riket bedrifvet jordbruk med dess binäringar;

c) inkomst af skogsbruk här i riket;

d) inkomst, som förvärfvats genom upplåtelse åt någon af rätt att i visst afseende tillgodogöra sig eller nyttja fast egendom eller del däraf eller genom försäljning af vissa egendomens beståndsdelar, såsom torf, sten, grus, lera o. d.;

e) frälseränta och annan afgäld af fast egendom, därunder inbegripet krono- och kyrkotionde eller ersättning därför, som åtnjutits af patronus ecclesiæ; samt

f) inkomst, som åtnjutits från fast egendom i utlandet;

2:o) till inkomst af *kapital:*

a) ränta af utlånade eller i räntebärande obligationer nedlagda eller hos penningförvaltande verk eller enskilda insatta penningar;

b) utdelning å aktier i inländska aktiebolag eller å lotter i solidariska bankbolag; samt

c) utdelning å aktier i utländska aktiebolag;

3:o) till inkomst af *arbete:*

a) inkomst af arbetsanställning, tjänst eller pension;

b) inkomst af rörelse eller yrke, så vidt den icke enligt hvad här ofvan är sagdt skall upptagas såsom inkomst af fast egendom;

c) vinster af tillfällig natur, därunder inbegripen vinst å icke yrkesmässig afyttring af fast eller lös egendom, som förvärfvats genom köp eller byte och varit i säljarens ägo, om det är fast egendom, under mindre än tio år och eljes under mindre än fem år, dock efter afdrag af möjligen liden förlust å andra likartade affärer;

d) all annan skattepliktig intäkt, som ej är att hänföra till inkomst af fast egendom eller af kapital.

8 §.

Såsom inkomst taxeras icke:

hvad som förvärfvats genom giftorätt, arf eller testamente eller i hemföljd, morgongåfva eller fördel af oskiftadt bo eller ock genom gåfva; dock taxeras såsom inkomst periodiskt understöd, därför gifvaren enligt bestämmelserna här nedan i detta kapitel är berättigad till afdrag;

vinst å icke yrkesmässig afyttring af fast eller lös egendom, som tillfallit säljaren annorledes än genom köp eller byte eller ock af honom förvärfvats genom köp eller byte och varit i hans ägo, om det är fast egendom, tio år eller därutöfver och eljes fem år eller därutöfver;

hvad som erhållits såsom vinstutdelning å insatser i föreningar för ekonomisk verksamhet;

ersättning för skada till följd af olycksfall i arbete, så ock hvad som eljes på grund af sjuk- eller olycksfallsförsäkring tillfallit den försäkrade eller hans stärbhus;

kapital, som på grund af lif- eller kapitalförsäkring tillfallit den försäkrade eller hans stärbhus;

hvad som af staten anvisats till bestridande af de med erhållna tjänster eller uppdrag förenade särskilda kostnader, såsom:

resekostnadsersättning;

å stat uppförd häst- och båtlega;

officerares lönetillägg för tjänstehästar samt furageersättning;

anslag till skrifmaterialier, kontorshyra och andra expenser;

traktamente för förrättning å annat ställe än tjänstemans eller i förrättningen deltagande persons vanliga boningsort;

arfvode eller traktamente för kommendering utom station;

fältaflöning under krigstid;

samt arfvode eller traktamente för deltagande i riksdag, statsrevision, kyrkomöte eller kommitté å annan ort än där arfvodes- eller traktamentstagaren varit bosatt.

9 §.

Vid uppskattning af inkomst ur inkomstkälla, som i 7 § omförmäles, må, utom i det fall, att ersättning för bestridande af särskilda med tjänst eller uppdrag förenade kostnader, hvarom i 8 § förmäles, blifvit af staten särskildt anvisad, afdrag ske för alla utgifter för inkomstens förvärfvande och bibehållande, såsom

arrende- eller hyresafgift;

frälseränta och annan afgäld, som det ålegat någon att utgöra såsom ägare af fast egendom;

utgifter för fast egendoms brukande och skötsel samt för underhåll af fastighet och inventarier;

aflöning, kost och öfriga utgifter för de i skattskyldigs verksamhet använda biträden och arbetare samt hemmavarande barn öfver 15 år, för de sistnämnda dock ej till högre belopp än 200 kronor för hvarje barn;

kontors- och andra förvaltningskostnader; äfvensom

kostnad för utöfning af vetenskap, konst eller handaslöjd;

så ock för afgifter till pensions-, änke- och pupill-, understöds- eller annan sådan kassa, i hvilken det ålegat någon på grund af hans tjänst att vara delägare.

För värdeminskning å byggnader äfvensom å grufvor, inventarier och annan dylik egendom, som användts i skattskyldigs näring, må afdrag ske i den ordning, som angifves i de vid denna förordning fogade särskilda anvisningarna.

10 §.

Skattskyldig äge vidare rätt till afdrag för:

alla utskylder utom kronoutskylder;

ränta å gäld;

undantagsförmåner och hvad som eljes utgifvits på grund af åtagande eller annan förpliktelse att tid efter annan utgifva visst belopp i penningar eller varor;

sådan förlust å skattskyldigs verksamhet, som ej är att hänföra till kapitalförlust; samt

försäkringspremier och andra afgifter, som utbetalats för den skattskyldiges eller hans hustrus lif-, kapital-, lifränte-, olycksfalls- eller sjukförsäkring äfvensom för pupillförsäkring, dock högst 200 kronor.

Svensk medborgare, som icke är i riket mantalsskrifven, äfvensom utlänning är ej berättigad till afdrag för försäkringspremier samt äge åtnjuta annat afdrag, hvarom här är fråga, endast för så vidt afdraget hänför sig till inkomst, för hvilken skatt skall här erläggas, eller verksamhet, som här utöfvats.

11 §.

Vid taxering af inkomst må afdrag icke ske:

för den skattskyldiges kronoutskylder samt hans lefnadskostnader och därtill hänförliga utgifter, däri inbegripet hvad den skattskyldige till annan utbetalat såsom bidrag till dennes undervisning eller uppfostran eller eljes på grund af lagligen åliggande försörjningsplikt eller hvad han till understöd åt hemmavarande familjemedlemmar utgifvit;

för ränta å den skattskyldiges eget, i hans fasta egendom eller näring nedlagda kapital;

för hvad som användes till fast egendoms förbättring, tillökning af inventarier eller kapitalafbetalning å skuld.

Har förening, som sträckt sin verksamhet utom medlemmarnas krets, lämnat sina kunder, vare sig de tillhört föreningen eller icke, pristillägg, rabatt eller annan sådan utdelning i förhållande till gjorda köp eller försäljningar, må afdrag för dylik utdelning icke äga rum, där ej utdelningen skett i omedelbart samband med köp eller försäljning, hvarpå utdelningen grundats, hvaremot förening, som icke sträckt sin verksamhet utom medlemmarnas krets, må åtnjuta afdrag för all utdelning, hvarom här sägs, för såvidt den utgått efter grunder, som varit före köpet eller försäljningen bestämda.

4 KAP.

Om skyldighet att erlägga förmögenhetsskatt.

12 §.

Skyldiga att erlägga förmögenhetsskatt äro:

a) svenska medborgare, som äro eller böra vara i riket mantalsskrifna, samt

b) föreningar och samfund, hvilkas medlemmar icke på grund af medlemskapet äga del i föreningens eller samfundets förmögenhet, ägare af för gemensamt behof afsatta så kallade besparingsskogar och andra likartade samfälligheter, som förvaltas självständigt för delägarnas gemensamma räkning, äfvensom stiftelser, samtliga dock endast för så vidt de jämlikt 2 kap. äro skyldiga att erlägga inkomstskatt:

för all den förmögenhet, de äga, vare sig här eller å utrikes ort;

c) svenska medborgare, som icke äro eller böra vara i riket mantalsskrifna, samt utlänningar och utländska bolag:

för förmögenhet, som är här i riket nedlagd.

Medlem af konungaätten är frikallad från utgörande af förmögenhetsskatt.

Olönad svensk konsul är skattskyldig allenast för förmögenhet, som är här i riket nedlagd.

5 KAP.

Om grunderna för taxering af förmögenhet.

13 §.

Såsom förmögenhet taxeras skattskyldigs tillgångar, i den mån de öfverstiga hans skulder.

Vid taxeringen skola såsom tillgångar upptagas:

1:o) fast egendom;

2:o) lös egendom, såsom

a) lefvande och döda inventarier;

b) grufvor, fartyg;

c) råämnen, varor och dylik lös egendom;

d) penningar, aktier, lotter i solidariska bankbolag, andelar i bolag, föreningar för ekonomisk verksamhet och rederier, som ej äro aktiebolag, fordringar, obligationer och andra värdepapper äfvensom smycken;

e) patent- och förlagsrätter;

f) rätt till skogsafverkning å annans mark samt rätt till stenbrott eller därmed jämförlig rätt att i visst afseende tillgodogöra sig annans fasta egendom;

g) tomträtt äfvensom besittningsrätt till fast egendom, där innehafvaren ej enligt 15 § skall anses såsom ägare, så vida rättigheten är utan

vederlag eller mot visst belopp en gång för alla upplåten för innehafvarens lifstid eller för tid, hvaraf vid nästföregående års utgång återstodo minst fem år;

h) rätt till ränta, afkomst af fast egendom eller annan stadigvarande förmån, som icke afses i 2:o) *g*), så vida rättigheten är förhandenvarande och bestämd att tillgodonjutas för den berättigades lifstid eller för tid, hvaraf vid nästföregående års utgång återstodo minst fem år.

Såsom tillgångar skola icke upptagas:

möbler, husgeråd och andra inre lösören, som äro afsedda för skattskyldigs och hans familjs personliga bruk;

konstverk, bok-, konst- och därmed jämförliga samlingar, så framt ej ägaren med dem drifver handel eller yrkesmässigt håller dem för allmänheten tillgängliga;

kapitalvärdet af undantagsförmåner och pension äfvensom af annan förmån, hvilken åtnjutes på grund af ett förutvarande tjänsteförhållande;

rätt till ränta, afkomst eller förmån, som är bestämd att tillgodonjutas för den berättigades lifstid, där värdet af hvad han årligen må i sådant afseende åtnjuta understiger 1,000 kronor;

rätt till förmögenhet, hvaraf en annan för närvarande åtnjuter afkastningen.

14 §.

Till skuld hänföres kapitalvärdet af förpliktelse, hvilken innefattar skyldighet att för tid, som är beroende af varaktigheten af en eller flera personers lif, eller för tid, som icke understiger fem år, utgifva visst belopp i penningar eller varor. Enahanda gäller, där förpliktelsen afser upplåtelse för tid, som nu är sagd, af annan förmån, hvilken kan i penningar uppskattas.

Skattskyldig, som i 12 § *c*) sägs, har rätt till afdrag allenast för sådan skuld, som häftar vid hans här i riket nedlagda förmögenhet.

15 §.

I afseende på skyldighet att erlägga förmögenhetsskatt skall såsom *ägare* anses:

a) innehafvare af fideikommissegendom, af jordegendom, hvilken besittes med stadgad åborätt eller är af allmän myndighet eller af stiftelse till begagnande mot lifstidsstädja upplåten, och af sådan ofri tomt, hvar-

ifrån innehafvaren ej må skiljas, så länge han erlägger tomtören eller utan att vederbörlig lösen gifves;

b) efterlefvande make, som på grund af inbördes testamente besitter förmögenhet, så ock den, som på grund af testamente eller annorledes är för sin lifstid berättigad åtnjuta afkastningen af förmögenhet, hvartill äganderätten tillagts hans bröstarfvinge eller bröstarfvinges afkomling.

16 §.

Till grund för uppskattningen af förmögenhet lägges, med iakttagande af här nedan meddelade närmare bestämmelser, saluvärdet af de i förmögenheten ingående tillgångar, som utgöra föremål för taxering.

Fast egendom, frälseränta inbegripen, som nästföregående år varit åsatt taxeringsvärde, upptages till detta värde; dock att, om sådant värde då icke varit åsatt eller omständighet inträffat, som enligt bevillningsförordningen kan under en taxeringsperiod påkalla förändrad värdering, fastigheten upptages till det taxeringsvärde, som under löpande året bestämmes.

Fordran, som ej är förfallen och därå ränta ej skall beräknas för tiden före förfallodagen, uppskattas till det belopp, som efter en räntefot af fem för hundra om året utgör fordringens närvarande värde. Detta värde beräknas enligt den vid denna förordning fogade tabellen I. Annan fordran upptages till det belopp, hvarå den lyder. Osäker fordran upptages icke.

Annan för evärldlig tid utgående ränta, afkomst eller förmån än frälseränta uppskattas till tjugu gånger det belopp, hvartill den uppgått nästföregående år.

Kapitalvärdet af på lifstid eller viss tid utgående ränta, afkomst eller förmån uppskattas efter det belopp, rättigheten motsvarat nästföregående år, och en räntefot af fem för hundra om året enligt de vid denna förordning fogade tabellerna II, III och IV.

Kapitalvärdet af förpliktelse, därför afdrag enligt 14 § äger rum, bestämmes efter den grund, som gäller för uppskattningen af kapitalvärdet af motsvarande fordran eller rättighet. Är förpliktelsen beroende af varaktigheten af flere personers lif sålunda, att förpliktelsen upphör vid den först aflidnes frånfälle, bestämmes kapitalvärdet efter den äldstes lefnadsålder. Fortfar däremot förpliktelsen oförändrad till den sist aflidnes frånfälle, beräknas värdet efter den yngstes ålder.

6 KAP.

Om beräkning af inkomst- och förmögenhetsskatt.

17 §.

Inkomstskatt och förmögenhetsskatt utgå i en summa efter ett med afseende på inkomstens och förmögenhetens storlek *taxeradt belopp.*

Inkomsten ingår däri med sitt enligt de i 3 kap. angifna grunderna uppskattade belopp.

För beskattning af förmögenheten upptages i det taxerade beloppet en sextiondedel af den uppskattade förmögenheten.

Inkomsten och en sextiondedel af förmögenheten utgöra följaktligen tillsammans det taxerade beloppet. Detta utföres i fulla hundratal kronor, så att öfverskjutande belopp, som icke uppgår till fullt hundratal, bortfaller.

18 §.

Skyldighet att erlägga inkomst- och förmögenhetsskatt inträder för svensk medborgare, som är här i riket mantalsskrifven, när det enligt 17 § taxerade beloppet eller, i fråga om äkta makar, de för dem båda taxerade beloppen sammanräknade uppgå till 800 kronor; dock att skyldighet att erlägga förmögenhetsskatt inträder vid ett taxeradt belopp af 100 kronor, när detta grundar sig på sådan för beskattning af förmögenhet verkställd beräkning, som i 17 § omförmäles.

Om det taxerade beloppet understiger 6,000 kronor, utgår för skattskyldig, som nu är nämnd, inkomst- och förmögenhetsskatten med följande procent af det taxerade beloppet, nämligen:

för	ett	taxeradt	belopp,	ej öfverstigande	900	kronor	.....			med	0,4	%
»	»	»	»	öfverstigande	900	»	men ej	1,100	kronor	»	0,6	%
»	»	»	»	»	1,100	»	»	» 1,400	»	»	0,8	%
»	»	»	»	»	1,400	»	»	» 1,700	»	»	1	%
»	»	»	»	»	1,700	»	»	» 2,000	»	»	1,2	%
»	»	»	»	»	2,000	»	»	» 2,500	»	»	1,4	%
»	»	»	»	»	2,500	»	»	» 3,000	»	»	1,6	%
»	»	»	»	»	3,000	»	»	» 3,600	»	»	1,8	%
»	»	»	»	»	3,600	»	»	» 4,500	»	»	2	%
»	»	»	»	»	4,500	»	.....			»	2,2	%

För annan enskild skattskyldig än svensk medborgare, som är här i riket mantalsskrifven, samt för andra juridiska personer än inländska aktiebolag och solidariska bankbolag inträder skatteplikten, så snart det taxerade beloppet uppgår till 100 kronor. Inkomst- och förmögenhetsskatten utgår för dessa skattskyldiga med 2,25 procent af det taxerade beloppet, såvidt detta understiger 6,000 kronor.

Om det taxerade beloppet uppgår till eller öfverstiger 6,000 kronor, utgår för skattskyldiga, som i denna paragraf afses, inkomst- och förmögenhetsskatten med en krona för hvarje fullt hundratal af ett belopp, som beräknas efter följande grunder:

6,000 kronor af det taxerade beloppet ökas med 125 %,
den del af det taxerade beloppet, som öfverstiger

6,000	kronor	men	icke	8,000	kronor,	ökas	med	200 %
8,000	»	»	»	12,000	»	»	»	250 %
12,000	»	»	»	20,000	»	»	»	300 %
20,000	»	»	»	30,000	»	»	»	350 %
30,000	»	»	»	50,000	»	»	»	400 %
50,000	»	»	»	80,000	»	»	»	450 %
80,000	»	.....					»	500 %,

dock att det beräknade belopp, hvarefter skatten skall utgå, icke må i något fall öfverstiga fem gånger det taxerade beloppet.

19 §.

1 mom. Å ort, där lefnadskostnaderna äro synnerligen höga i jämförelse med hvad de äro inom riket i allmänhet, må det taxerade beloppet minskas, för skattskyldig, hvilkens taxerade belopp icke öfverstiger 1,800 kronor, med högst 300 kronor, och för den, hvilkens taxerade belopp öfverstiger 1,800 kronor men icke 3,000 kronor, med högst 200 kronor. Afdrag, som nu är nämndt, skall gälla för orten i dess helhet.

2 mom. Skattskyldig, hvilkens taxerade belopp icke öfverstiger 6,000 kronor, äger vidare erhålla nedsättning i det taxerade beloppet med 100 kronor för hvarje af honom på grund af försörjningsplikt underhållet barn, hvars ålder vid början af det år, taxeringen sker, understiger femton år. För barn, som själf åtnjuter inkomst, äger dock skattskyldig tillgodonjuta afdrag, allenast såvida och i den mån barnets inkomst understiger 100 kronor.

3 mom. I enskilda fall, då skattskyldigs skatteförmåga är på grund af särskilda förhållanden (långvarig sjukdom, underhåll af närstående eller

olyckshändelse) väsentligen nedsatt, må skattskyldig, hvilkens taxerade belopp icke öfverstiger 3,000 kronor, erhålla nedsättning i detta belopp med högst hälften. Om det taxerade beloppet icke öfverstiger 1,500 kronor, må undantagsvis i fall, där särdeles ömmande omständigheter förekomma, fullständig befrielse från skatt medgifvas. Dock må den omständigheten, att skattskyldig har barn under femton år att försörja, ej gälla såsom grund för afdrag eller befrielse enligt detta moment.

4 mom. Det belopp, som återstår, sedan de i denna paragraf medgifna afdragen ägt rum, utföres i fulla tiotal kronor, så att öfverskjutande belopp, som icke uppgår till fullt tiotal, bortfaller. Inkomst- och förmögenhetsskatt för det sålunda utförda beloppet utgår efter den procent, som enligt 18 § gäller för det taxerade beloppet i dess helhet.

5 mom. Afdrag, hvarom i denna paragraf är fråga, må tillgodonjutas allenast af svensk medborgare, som är i riket mantalsskrifven.

20 §.

Inkomstskatt af inländskt aktiebolag eller solidariskt bankbolag utgår, om den taxerade inkomsten icke öfverstiger fem procent af bolagets kapital, med två kronor femtio öre för hvarje hundratal kronor af det taxerade beloppet.

Om den taxerade inkomsten öfverstiger fem procent af bolagets kapital, utgår, för hvarje fullt hundratal kronor af det taxerade beloppet, inkomstskatten med följande belopp nämligen:

när	den	taxerade	inkomsten	öfverstiger	5	men	icke	5½	%	af	kapitalet,	med	kronor	2: 55
»	»	»	»	»	5½	»	»	6	»	»	»	»	»	2: 60
»	»	»	»	»	6	»	»	6½	»	»	»	»	»	2: 65
»	»	»	»	»	6½	»	»	7	»	»	»	»	»	2: 70
»	»	»	»	»	7	»	»	7½	»	»	»	»	»	2: 75
»	»	»	»	»	7½	»	»	8	»	»	»	»	»	2: 80
»	»	»	»	»	8	»	»	8½	»	»	»	»	»	2: 85
»	»	»	»	»	8½	»	»	9	»	»	»	»	»	2: 90
»	»	»	»	»	9	»	»	9½	»	»	»	»	»	2: 95
»	»	»	»	»	9½	»	»	10	»	»	»	»	»	3: 00
»	»	»	»	»	10	»	»	10½	»	»	»	»	»	3: 05
»	»	»	»	»	10½	»	»	11	»	»	»	»	»	3: 10
»	»	»	»	»	11	»	»	11½	»	»	»	»	»	3: 15

när	den	taxerade	inkomsten	öfverstiger	11½	men	icke	12	%	af	kapitalet,	med	kronor	3: 20
»	»	»	»	»	12	»	»	12½	»	»	»	»	»	3: 25
»	»	»	»	»	12½	»	»	13	»	»	»	»	»	3: 30
»	»	»	»	»	13	»	»	13½	»	»	»	»	»	3: 35
»	»	»	»	»	13½	»	»	14	»	»	»	»	»	3: 40
»	»	»	»	»	14	»	»	14½	»	»	»	»	»	3: 45
»	»	»	»	»	14½	»	»	15	»	»	»	»	»	3: 50
»	»	»	»	»	15	»	»	15½	»	»	»	»	»	3: 55
»	»	»	»	»	15½	»	»	16	»	»	»	»	»	3: 60
»	»	»	»	»	16	»	»	16½	»	»	»	»	»	3: 65
»	»	»	»	»	16½	»	»	17	»	»	»	»	»	3: 70
»	»	»	»	»	17	»	»	17½	»	»	»	»	»	3: 75
»	»	»	»	»	17½	»	»	18	»	»	»	»	»	3: 80
»	»	»	»	»	18	»	»	18½	»	»	»	»	»	3: 85
»	»	»	»	»	18½	»	»	19	»	»	»	»	»	3: 90
»	»	»	»	»	19	»	»	19½	»	»	»	»	»	3: 95
»	»	»	»	»	19½	»	»	20	»	»	»	»	»	4: 00
»	»	»	»	»	20	»	»	21	»	»	»	»	»	4: 05
»	»	»	»	»	21	»	»	22	»	»	»	»	»	4: 10
»	»	»	»	»	22	»	»	23	»	»	»	»	»	4: 15
»	»	»	»	»	23	»	»	24	»	»	»	»	»	4: 20
»	»	»	»	»	24	»	»	25	»	»	»	»	»	4: 25
»	»	»	»	»	25	»	»	26	»	»	»	»	»	4: 30
»	»	»	»	»	26	»	»	27	»	»	»	»	»	4: 35
»	»	»	»	»	27	»	»	28	»	»	»	»	»	4: 40
»	»	»	»	»	28	»	»	29	»	»	»	»	»	4: 45
»	»	»	»	»	29	»	»	30	»	»	»	»	»	4: 50
»	»	»	»	»	30	»	»	32	»	»	»	»	»	4: 55
»	»	»	»	»	32	»	»	34	»	»	»	»	»	4: 60
»	»	»	»	»	34	»	»	36	»	»	»	»	»	4: 65
»	»	»	»	»	36	»	»	38	»	»	»	»	»	4: 70
»	»	»	»	»	38	»	»	40	»	»	»	»	»	4: 75
»	»	»	»	»	40	»	»	45	»	»	»	»	»	4: 80
»	»	»	»	»	45	»	»	50	»	»	»	»	»	4: 85
»	»	»	»	»	50	»	»	55	»	»	»	»	»	4: 90
»	»	»	»	»	55	»	»	60	»	»	»	»	»	4: 95
»	»	»	»	»	60	»	»	70	»	»	»	»	»	5: 00
»	»	»	»	»	70	»	»	80	»	»	»	»	»	5. 05

när	den	taxerade	inkomsten	öfverstiger	80	men	icke	90	%	af kapitalet,	med	kronor		5: 10
»	»	»	»	»	90	»	»	100	»	»	»	»	»	5: 15
»	»	»	»	»	100				»	»	»	»	»	5: 20

Med kapital förstås det bolagets aktie- eller lottkapital, som varit inbetaldt vid början af nästföregående år eller, om kapitalet nästföregående år undergått förändring, medelstorleken däraf under samma år; och skall såsom inbetaldt kapital anses bolagets inregistrerade eller anmälda aktie- eller lottkapital, i den mån detsamma motsvarar verkligt af delägarna gjordt tillskott; skolande dock i hvarje fall aktie- eller lottkapital, som intill den 1 juli 1897 hos vederbörande myndighet inregistrerats eller anmälts såsom inbetaldt, såsom sådant tillskott anses.

21 §.

Till ledning vid uträknande af inkomst- och förmögenhetsskatt utfärdar Kungl. Maj:t erforderliga tabeller.

7 KAP.

Om efterbeskattning.

22 §.

Har någon i uppgift eller upplysning, som afgifvits till ledning vid taxering, lämnat oriktigt meddelande eller har uppgiftspliktig underlåtit aflämna uppgift eller infordrad upplysning, och har däraf föranledts, att inkomst eller förmögenhet icke blifvit taxerad eller blifvit för lågt taxerad, skall, då sådant kommer till vederbörandes kännedom, särskild inkomst- och förmögenhetsskatt genom taxering påföras den skattskyldige till belopp, som genom berörda förfarande undandragits.

Efterbeskattning på grund af denna paragraf må icke ske senare än fem år efter det år, då inkomsten eller förmögenheten rätteligen bort taxeras. Har den skattskyldige aflidit, påföres skatten hans dödsbo; dock att sådan påföring icke må ske senare än ett år efter utgången af det kalenderår, under hvilket bouppteckning blifvit ingifven för registrering eller förrättad af vederbörande domstol eller magistrat. Stärbhuset svare icke för skatten med mera än tillgångarna i boet. Är boet skiftadt, påföres bodelägare icke mera än hvad af skatten belöper å hans lott och i intet fall mera än hans lott i boet utgör.

8 KAP.

Om beskattningsort m. m.

23 §.

1 mom. Enskild skattskyldig taxeras enligt denna förordning:

å den ort, där han författningsenligt är eller bör vara mantalsskrifven.

Afliden persons inkomst och förmögenhet taxeras:

å den ort, där den aflidne senast författningsenligt varit eller bort vara mantalsskrifven.

2 mom. Skattskyldig, som afses i 3 § 2 mom., taxeras enligt denna förordning:

å den ort, där vederbörande styrelse eller förvaltning har sitt säte eller där syssloman eller ombud är bosatt.

3 mom. I fall, då de här ofvan gifna reglerna icke äga tillämpning, sker taxeringen:

å den ort, där inkomsten hufvudsakligen förvärfvats eller, om taxeringen uteslutande afser förmögenhet, å den ort, där förmögenheten hufvudsakligen varit nedlagd;

dock att utrikes boende, här i riket icke mantalsskrifven skattskyldig, som åtnjutit lön från svenska statsverket, taxeras i Stockholms stad och Nikolai församling.

24 §.

1 mom. För afliden här i riket mantalsskrifven svensk medborgares inkomst och förmögenhet må taxeringsmyndighet kunna medgifva befrielse från inkomst- och förmögenhetsskatt, därest behållningen i boet ej öfverstigit 10,000 kronor samt den aflidne efterlämnat änka, oförsörjda barn eller andra stärbhusdelägare, som varit beroende af honom för sin försörjning.

2 mom. För inkomst- och förmögenhetsskatt, som påföres för afliden persons inkomst och förmögenhet, svare stärbhuset icke med mera än tillgångarna i boet. Är boet skiftadt, svare bodelägare icke för mera än hvad af skatten å hans lott belöper och i intet fall med mera än hans lott i boet utgör.

25 §.

1 mom. Är skattskyldig gift, skall i hans taxering enligt denna förordning inbegripas jämväl hustruns inkomst och förmögenhet; dock att i

fall, där hustrun haft inkomst eller förmögenhet, som rättsligen varit från mannens förvaltning undantagen, hustrun skall taxeras därför.

Skulle i senare fallet afdrag, hvartill endera maken enligt 10 § är berättigad, öfverstiga dennes inkomst, må öfverskjutande beloppet afräknas från den andra makens behållna inkomst.

Afdrag enligt 19 § skall i fall, hvarom här sägs, bestämmas efter de för bägge makarna taxerade beloppen sammanräknade och fördelas på hvardera maken efter förhållandet mellan dennes taxerade belopp och summan af de för båda makarna taxerade beloppen.

Hafva makar blifvit särskildt taxerade, skall skatt ändock beräknas efter de för dem båda taxerade beloppen sammanräknade och påföras makarna efter storleken af hvarderas taxerade belopp.

2 mom. Skattskyldig taxeras för hemmavarande omyndigt barns förmögenhet, så framt icke barnet själf skall taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt.

26 §.

Hvad i afseende å skatteplikt är i denna förordning stadgadt om enskild skattskyldig gälle ock beträffande oskiftadt dödsbo efter honom. Beskattningsort är i sådant fall den ort, där enligt 23 § den aflidnes inkomst och förmögenhet skolat taxeras.

Såsom utländska bolag skola i denna förordning anses jämväl utländska försäkringsanstalter och föreningar äfvensom andra här i riket icke hemmahörande juridiska personer.

Denna förordning skall lända till efterrättelse från och med den 1 januari 1911 och intill slutet af det år, under hvars lopp ny förordning i ämnet varder af Riksdagen fastställd, skolande likväl dels vid taxering åren 1911—1913 för sådan inkomst af här i riket bedrifvet skogsbruk, som härflyter från upplåtelse af afverkningsrätt till skog eller från afyttring af växande skog i samband med afyttring af fastigheten, inkomsten tagas till beskattning år 1911 med allenast en fjärdedel af det belopp, hvartill densamma enligt punkten 1:o) III af särskilda anvisningarna skolat beräknas, år 1912 med hälften och år 1913 med tre fjärdedelar af det på enahanda sätt beräknade beloppet; allt försåvidt skogen varit i den

skattskyldiges ägo före ingången af år 1900, dels ock vid taxering år 1911 afdrag för utskylder enligt 10 § medgifvas allenast med afseende å halfva beloppet af de år 1910 erlagda utskylder af ifrågavarande slag.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

1:o).

Inkomst af fast egendom.

I. Värdet af *bostadsförmån,* som ägare, med ägare likställd innehafvare eller brukare af fast egendom åtnjuter å fastigheten, beräknas med ledning af i orten gällande hyrespris eller i saknad af tillfälle till sådan jämförelse efter annan grund, som taxeringsmännen finna tillämplig.

Uppskattningen hänför sig till den del af fastigheten, som faktiskt tages i anspråk såsom bostad för den skattskyldige och hans familj jämte betjäning eller eljes af den skattskyldige användes för ändamål, som närmast afse hans bekvämlighet och trefnad, såsom gästrum, lusthus, stall för lyxhästar, sommarvilla, jaktstuga o. d.

I skattskyldigs inkomst inberäknas icke hyresvärdet af lägenheter, som begagnas såsom bostad af den i hans näring anställda tjänste- och arbetspersonalen, likasom å andra sidan afdrag icke får göras för hyresvärdet såsom omkostnad. I den mån sådan personal är anställd för den skattskyldiges och hans familjs egen uppassning och bekvämlighet, tages däremot, såsom ofvan är angifvet, vid uppskattningen af hans inkomst hänsyn till hyresvärdet å ifrågavarande lägenheter.

Om och i den mån den skattskyldige använder egen fastighet för rörelse e. d., upptages hyresvärdet däraf icke vid beräkningen af inkomsten af den fasta egendomen.

Därest byggnader kunna anses äfven med noggrannt underhåll och aktsam vård vara underkastade värdeminskning genom slitning, må för den värdeminskning, som af dylik anledning ägt rum under näst föregående år, afdrag äga rum, motsvarande en efter hvarje byggnads beskaffenhet och användning lämpad andel af dess värde.

II. Till *inkomst af jordbruk med dess binäringar* räknas den inkomst, som förvärfvas:

genom försäljning (ej realisation) af jordbrukets, ladugårdens och trädgårdens produkter äfvensom af kreatur;

genom mejerihandtering och annan handtering, som är att anse såsom binäring till jordbruket samt uteslutande eller hufvudsakligen afser förädling af det egna jordbrukets produkter eller den egna egendomens produkter eller beståndsdelar;

genom körslor samt uthyrning af dragare, maskiner och annan arbetskraft; äfvensom

genom direkt tillgodogörande för den skattskyldiges och hans familjs räkning af egendomens afkastning, härunder inbegripet hvad som åtgår för sådan tjänstepersonal, som uteslutande eller hufvudsakligen användes till personlig uppassning; skolande värdet häraf beräknas med ledning af ortens gällande försäljningspris.

Såsom kostnader för jordbruksfastighets brukande och skötsel komma särskildt i betraktande utgifter för:

lön och underhåll åt arbetspersonal, som uteslutande eller hufvudsakligen användes för jordbruket och dess binäringar, därvid dock afdrag ej får ske för underhåll, som bestrides med fastighetens produkter; skolande i fråga om lön och underhåll åt den skattskyldiges hemmavarande barn, som deltaga i arbetet med egendomens skötsel, nedan angifna regler komma till tillämpning;

nyanskaffning (ej nyuppsättning) af dels lefvande inventarier och dels döda inventarier, hvad dessa sistnämnda beträffar dock endast i den mån nyanskaffningen icke ersatts med köpeskillingen för försålda eller värdet af i byte erhållna persedlar; ägande i följd häraf skattskyldig icke att under form af afskrifning göra afdrag för den värdeminskning å *jordbruksinventarier,* som förorsakas af slitning eller nötning;

underhåll af byggnader och andra anläggningar samt inventarier;

inköp af utsäde, foder och gödningsämnen o. d.; samt

försäkring af arbetspersonalen, byggnader, förråd och andra för jordbruket och dess binäringar (ej för personligt behof) afsedda inventarier.

För lön och underhåll åt hemmavarande barn, som deltager i arbetet med egendomens skötsel, äger skattskyldig göra afdrag med fulla värdet af omförmälda förmåner, därest barnet särskildt taxeras för sin inkomst. Är sådant hemmavarande barn öfver 15 år, må, ändock att detsamma icke särskildt taxeras för inkomst, afdrag ske för värdet af förmåner af nyssnämnda slag till belopp af högst 200 kronor.

Kostnad för sådana arbeten, som afse *grundförbättring* af egendom genom nybyggnad, nyodling, torrläggning o. d., får icke afdragas vid taxering af inkomst af jordbruk.»

III. Till *inkomst af skogsbruk* hänföres den inkomst, som någon förvärfvar dels genom tillgodogörande för egen räkning af skogseffekter från fastighet, som af honom äges, arrenderas eller innehafves med sådan rätt, att han enligt VI här nedan anses såsom likställd med ägare, eller genom försäljning af sådana skogseffekter (inkomst af skogsafverkning), dels genom upplåtelse af afverkningsrätt till skog, dels ock genom afyttring af växande skog i samband med afyttring af fastigheten, där icke vinst å afyttring af fastigheten i dess helhet skall beskattas enligt bestämmelserna i 7 § 3:o) b) eller c).

Till de utgifter, därför vid beräkning af inkomst af skogsbruk afdrag må äga rum, räknas kostnader för skogsodling, hyggesrensning, markberedning, afdikning af produktiv skogsmark samt annan sådan utgift för skogens bevarande och återväxt, äfvensom i fråga om skogsafverkning dessutom kostnader för virkets fällning och tillredning, utdrifning, flottning o. d. Däremot må, i enlighet med hvad under II här ofvan sagts, kostnad för grundförbättring, såsom torrläggning af å skogen varande mossar och andra sankmarker, som icke äro att hänföra till produktiv skogsmark, sänkning af vatten o. d., icke afdragas.

Vid uppskattning af inkomst af skogsbruk må fastighetens ägare vidare, därest afverkning eller försäljning af skog ägt rum i så stor omfattning, att skogens värde nedgått under dess för ägaren gällande *ingångsvärde*, åtnjuta afdrag för den sålunda uppkomna värdeminskningen. Med ingångsvärde förstås, då ägaren förvärfvat fastigheten genom köp, den del af köpeskillingen för fastigheten, som kan anses hafva vid köpet belöpt på därå växande skog, eller, då fastigheten af den skattskyldige förvärfvats genom annat fång än köp, det belopp, hvarmed den växande skogen kan anses hafva ingått i det fastighetsvärde, efter hvilket enligt gällande stämpelförfattningar stämpelplikten med afseende å fastighetsförvärfvet beräknats. För åtnjutande af afdrag, som nu är nämndt, skall den skattskyldige i sin deklaration angifva hela sin behållna intäkt af afverkningen eller upplåtelsen utan dylikt afdrag samt särskildt uppgifva det afdrag, han i ifrågavarande afseende påyrkar.

Afdrag för minskning i skogens ingångsvärde äger dock icke rum i fråga om skog, som tillgodogjorts för husbehof.

Exempel. A försäljer år 1912 från sin fastighet skog på rot för en köpeskilling af 15,000 kronor. Vid taxeringen år 1913 gör han genom köpehandling om fastigheten eller på annat sätt trovärdigt, att af köpeskillingen för fastigheten, som inköpts för 100,000 kronor, ett belopp

af 40,000 kronor belöpt å den växande skogen och alltså utgör dennas ingångsvärde, samt visar därjämte, att skogen efter upplåtelsen af afverkningsrätt har ett värde af allenast 30,000 kronor. Vid inkomstberäkningen är A således berättigad att göra afdrag för skillnaden mellan sistnämnda två belopp eller 10,000 kronor, och skall följaktligen hans inkomst af skogsbruk upptagas till 5,000 kronor.

I nu nämnda fall har alltså skogens ingångsvärde amorterats med 10,000 kronor, i följd hvaraf vid nästkommande afverkning eller upplåtelse A äger tillgodonjuta afdrag i förevarande afseende, allenast om och i den mån skogens värde genom afverkningen eller upplåtelsen sjunkit under 30,000 kronor. Har genom skogseld, naturhändelse eller dylikt växande skog å fastigheten dessförinnan förstörts eller skadats, skall skogens ingångsvärde anses amorteradt jämväl med det belopp, hvarmed skogen i dess helhet genom förstörelsen eller skadan nedgått i värde.

Om skogsägaren använder afverkadt virke i egen *förädlingsrörelse,* taxeras skogsinkomsten i samband med inkomsten af rörelsen. Beräkningen af skogsinkomsten sker äfven i sådant fall med tillämpning af här ofvan gifna regler.

IV. Såsom inkomst af fast egendom upptages jämväl hvad som eljes tillfaller ägaren såsom ersättning för upplåtelse åt någon af rätt att i visst afseende tillgodogöra sig eller nyttja egendomen eller del däraf, såsom sten-, torf-, grus- och lertäkt o. d., jakt, fiske, rätt att begagna vattenkraft, rätt att framdraga ledningar öfver egendomen, rätt att begagna upplags- eller lastageplats o. s. v., så ock hvad som förvärfvas genom omedelbar afyttring af vissa egendomens beståndsdelar, såsom sten, torf, grus, lera o. d., samt genom jakt eller fiske, som af ägaren eller för hans räkning bedrifves.

V. I fråga om rätt till afdrag vid taxering af inkomst af *annan* fastighet än jordbruksfastighet komma särskildt i betraktande kostnader för reparation, brandförsäkring, aflöning till vice värd (portvakt, gårdskarl), äfvensom afgifter för vattenförbrukning, renhållning, belysning m. m., i den mån dessa kostnader åligga husägaren såsom sådan.

VI. I fall, som i 7 § 1:o) a) sägs, anses såsom likställd med ägare *innehafvare* af fideikommissegendom, af jordegendom, hvilken besittes med stadgad åborätt eller är af allmän myndighet eller af stiftelse till begagnande mot lifstidsstädja upplåten, af jordegendom, som är anslagen till boställe eller eljes på lön, af skogsområde, som blifvit upplåtet till bergshandteringens understöd, till sågverk eller kanalbolag, af sådan ofri tomt, hvarifrån innehafvaren ej

må skiljas, så länge han erlägger tomtören eller utan att vederbörlig lösen gifves, af område, som är upplåtet med tomträtt, samt af lägenhet, som är afsöndrad från annan egendom till besittning på viss tid eller på lifstid.

2:o)

Inkomst af arbetsanställning, tjänst eller pension.

Till inkomst af arbetsanställning, tjänst eller pension hänföras:

inkomst och förmån af allmän eller enskild tjänst, därunder inbegripet särskildt tjänsteuppdrag, såsom aflöning, arfvode, traktamente, sportler m. m.;

inkomst och förmån af arbetsanställning eller stadigvarande uppdrag;

pension, lifränta och undantagsförmån;

periodiskt understöd, så framt det icke lämnas såsom bidrag till mottagarens undervisning eller uppfostran eller eljes utgifves på grund af lagligen åliggande försörjningsplikt eller till understöd åt hemmavarande familjemedlemmar.

Värdet af bostadsförmån, som tjänstinnehafvare åtnjuter å jordegendom, hvilken är honom anslagen till boställe eller eljes på lön, upptages, på sätt i 1:o) här ofvan är angifvet, under inkomst af fast egendom. I andra fall räknas tjänstinnehafvares bostadsförmån under inkomst af tjänst eller pension. Har tjänstinnehafvare utgifvit ersättning för bostadsförmån, upptages såsom inkomst allenast det belopp, hvarmed hyresvärdet kan anses öfverstiga nämnda ersättning.

För uppskattning af bostadsförmåns värde gälla de under 1:o) bestämda beräkningsgrunderna.

Lön och annan inkomst, som utgår i spannmål eller persedlar, upptages med det kontanta belopp, den efter ortens medelpris utgör.

3:o).

Öfriga inkomster af arbete.

[7 § 3:o) *b, c* och *d*)]

Härunder upptagas:

a) inkomst af rörelse eller yrke, såsom:

bergsbruk, kalk- och stenbrott jämte därtill hörande verk och inrättningar;

skogsafverkning å annans mark på grund af särskild upplåtelse och handel med rätt till sådan afverkning;

fabriker, mekaniska verkstäder;

kvarnar, sågverk och andra för varors tillverkning eller förädling anlagda inrättningar, hvilka ej drifvas såsom binäring till jordbruk;

handtverk;

handels-, penning- och försäkringsrörelse;

järnvägs- och kanaldrift, skeppsrederi och sjöfart samt all annan transport- eller kommunikationsverksamhet;

gasverk, företag, som afser att med hjälp af ledning tillhandahålla vatten eller elektrisk energi;

vetenskaplig, konstnärlig och litterär verksamhet samt lärare-, läkare- och sakförareverksamhet, för så vidt den ej utöfvas på grund af tjänstebefattning;

äfvensom annan *yrkesmässig* verksamhet;

b) inkomst af tillfälligt uppdrag, som ej är att hänföra till tjänsteuppdrag eller yrkesmässig verksamhet, såsom:

uppdrag att ombesörja försäljning af annans egendom, att verkställa utredning af dödsbo eller att förrätta boupptecknin eller arfskifte, samt alla andra inkomstbringande uppdrag af mindre stadigvarande natur;

c) sådana skattepliktiga intäkter, som ej böra hänföras under annan rubrik, såsom realisationsvinster, lotterivinster, inkomst af patent- och därmed jämförliga rättigheter o. d.

Till inkomst af rörelse eller yrke räknas ock värdet af hvad skattskyldig för sin egen, sin familjs och betjänings räkning direkt tillgodogör sig af förnödenheter och varor, som han för i handel eller tillverkar, eller eljes från afkastningen af den näring, som af honom drifves.

Vid taxering af inkomst af rörelse eller yrke sker icke särskild uppskattning af *hyresvärdet* af egen fastighet, som användes för rörelsen eller yrket, likasom å andra sidan afdrag icke får göras för hyresvärdet såsom omkostnad.

Där i rörelse eller yrke förädlas produkter från eget jordbruk eller skogsbruk, får vid beräkning af inkomsten af rörelsen eller yrket afdrag ej ske för produkternas värde. Å andra sidan tages ej hänsyn till nämnda värde vid beräkningen af inkomsten af jordbruk eller skogsbruk.

4:o).

Inkomst från bolag m. m.

Såsom beskattningsbar utdelning från aktiebolag eller solidariskt bankbolag upptages det belopp, som delägaren nästföregående år uppburit eller ägt uppbära i utdelning från bolaget, utan hänsyn till hvilka bolagets

tillgångar som användts till utdelningen. Har aktie eller banklott under nästföregående år bytt ägare, upptages utdelningen såsom inkomst för den, som varit ägare af den till aktien eller banklotten hörande kupongen vid den tidpunkt, då utdelningen blef tillgänglig för lyftning. Under inkomst, hvarom här är fråga, hänföres jämväl utdelning till kommanditlottägare i solidariskt bankbolag.

Delägare i hadelsbolag, kommanditbolag, enkelt bolag och rederi, som ej är aktiebolag, beskattas för den del af bolagets vinst *nästföregående år*, som på honom belöper, huru denna än må hafva af bolaget användts och oberoende af hvad han må hafva lyftat af bolagets under nämnda år eller tidigare förvärfvade vinst.

5:o).

Vissa afdrag vid inkomstens uppskattning.

Afdrag är medgifvet:

1) för alla omkostnader för inkomstens förvärfvande och bibehållande äfvensom för utskylder med undantag af kronoutskylder.

Afdrag får således ej göras för omkostnader, som hänföra sig till den skattskyldiges person, såsom lefnadskostnader i allmänhet, hyra för egen bostad o. d.

Däremot är afdrag medgifvet för allt, som kan inrymmas under begreppet driftkostnader eller i fråga om inkomst af arbetsanställning, tjänst eller pension är att anse såsom kostnader för fullgörande af arbetsanställning, tjänst eller tjänsteuppdrag. Dit höra t. ex. kostnader för hyra och underhåll af arbetslokaler, för lön och underhåll af arbetspersonal, förvaltningskostnad, accis, ränta å lånt rörelsekapital, resekostnader och ökning i lefnadskostnader, då skattskyldig för sin verksamhet måste vistas utom den vanliga boningsorten o. s. v. I sistnämnda fall får dock icke afdragas högre belopp än därför utgående ersättning, såvidt sådan blifvit anvisad. Då för dessa kostnaders bestridande särskild ersättning anvisats af staten, får, vid det förhållande, att denna ersättning enligt 8 § icke taxeras såsom inkomst, afdrag för kostnaderna ej äga rum. Såsom driftkostnad räknas icke den skattskyldiges eget arbete eller ränta å hans eget kapital, äfven om han i sina räkenskaper belastar sin affär med utgifter härför. För lön och underhåll åt hemmavarande barn, som deltager i rörelse eller yrke, äger skattskyldig göra afdrag med fulla värdet af om-

förmälda förmåner, därest barnet särskildt taxeras för sin inkomst. Är sådant hemmavarande barn öfver 15 år, må, ändock att detsamma icke särskildt taxeras för inkomst, afdrag ske för värdet af förmåner af nyssnämnda slag till belopp af högst 200 kronor.

Äfven indirekta kostnader, som hänföra sig till den skattskyldiges verksamhet, få afdragas. Hit hör värdeminskning, som äfven med noggrannt underhåll och aktsam vård drabbar byggnader och inventarier, hvilka användas i den skattskyldiges verksamhet, likasom ock den värdeminskning å grufvor, stenbrott o. d., som uppkommer genom utnyttjandet däraf. Afdrag härför får vid taxering ske under form af viss efter värdeminskningen afpassad årlig afskrifning; dock att i fråga om inventarier, som användas i jordbruksnäring, gäller hvad under 1:o) här ofvan är stadgadt.

Vidare må afdrag ske

2) för vissa utgifter, som icke stå i direkt sammanhang med den skattskyldiges verksamhet, men som han gjort för att trygga sig och sin familj i händelse af olycksfall, sjukdom eller dödsfall. Härunder falla pensionsafgifter, premier för lifförsäkring o. d. Rätten till afdrag för försäkringspremier är emellertid begränsad till 200 kronor, hvilket belopp afser den utgift, som den skattskyldige verkligen fått vidkännas för försäkringen, d. v. s. hvad som återstår efter afdrag af den återbetalning af premier, hvilken under året till äfventyrs ägt rum under form af vinstutdelning e. d. Om vinstutdelningens belopp skulle öfverstiga hvad såsom premie för ifrågavarande slags försäkring under året utbetalats, anses öfverskottet vara beskattningsbar inkomst.

Slutligen äger afdrag rum

3) för vissa utgifter, som minska den skattskyldiges skatteförmåga och hvilka få afdragas från den sammanräknade inkomsten, nämligen ränta å allt slags gäld, om räntan ej afdragits såsom driftkostnad, sådan förlust å den skattskyldiges verksamhet, som ej är att anse såsom kapitalförlust, undantagsförmåner och årligt understöd eller andra sådana utbetalningar, som grunda sig på en rättslig eller frivilligt åtagen förpliktelse utöfver den genom lag ålagda försörjningsplikten. Hvad som utgifvits till hemmavarande familjemedlemmar får icke afdragas.

6:o).

Uppskattning af förmögenhet.

Såsom förmögenhet taxeras öfverskottet af *tillgångar utöfver skulder* (13 §).

Skattskyldigheten afser för svenska medborgare, som äro här i riket mantalsskrifna, äfvensom för föreningar, samfund och stiftelser, hvilka äro skattskyldiga enligt 12 § *b*), *all* deras förmögenhet. För annan skattskyldig omfattar skatteplikten endast sådan förmögenhet, som är här i riket *nedlagd* (12 §). Med här i riket nedlagd förmögenhet förstås sådan förmögenhet, som består af fast egendom här i riket eller utgör beståndsdel af anläggnings- eller driftskapital för företag, som här i riket bedrifves, äfvensom aktier eller andelar i sådant företag. Den omständigheten, att här i riket icke mantalsskrifven svensk medborgare, utlänning eller utländskt bolag placerar förmögenhet i svenska obligationer eller i inteckningar i här belägen fast egendom eller har medel innestående på depositionsräkning i bankinrättning här i riket eller eljes här har fordringar, som icke grunda sig på affärsverksamhet, hvilken af honom ensam eller jämte annan här drifves, medför icke skattskyldighet; ej heller den omständigheten, att han under vistelse här i riket medför värdepapper eller annan lös egendom eller att han här i annans vård anförtrott sådan egendom.

Huruvida egendom, fast eller lös, lämnar afkastning eller icke, är i och för sig ej afgörande för frågan, om egendomen skall räknas såsom tillgång. Sålunda skall vid taxering af förmögenhet medräknas jämväl obebyggda tomter äfvensom aktier och dylika värdepapper, utan hinder däraf att de för tillfället icke lämna afkastning. Lösören som äro afsedda för skattskyldigs och hans familjs personliga bruk, undantagas vid förmögenhetens uppskattning endast i den mån de äro att hänföra till *inre* lösören: och skola följaktligen yttre lösören, såsom t. ex. lyxekipage, automobiler, lustjakter och dylikt, medräknas vid taxeringen till förmögenhetsskatt.

Fordran skall för att anses såsom tillgång vara säker och därjämte förhandenvarande. Är fordran för sin tillkomst gjord beroende af ett villkor, som är *ovisst,* vare sig i den meningen, att det är osäkert, om den såsom villkor bestämda tilldragelsen skall komma att inträffa, eller i den meningen, att det visserligen är säkert, *att* tilldragelsen skall inträffa, men ovisst *när,* skall fordringen icke medräknas. Däremot har den omständig-

heten, att fordran, som löper utan ränta, ännu ej är förfallen till betalning, betydelse endast för beräkningen af dess närvarande värde (16 §).

I tillämpliga delar gäller hvad nu är sagdt äfven om *skuld.* Sålunda skall t. ex. utfästelse att såsom för egen skuld ansvara för annans förbindelse icke räknas såsom skuld, förrän betalningsskyldighet faktiskt inträdt.

De under 13 § 2:o) *e)* och *f)* upptagna rättigheterna skola, i motsats till de under 2:o) *g)* och *h)* omförmälda, räknas såsom tillgångar oberoende af deras större eller mindre varaktighet. Rättigheterna under 2:o) *f)*, hvarunder jämväl inbegripas jakt- och fiskerättigheter, skola vara upplåtna såsom *självständiga* rättigheter. Sålunda afses icke t. ex. rätt, som i förevarande hänseende kan tillkomma arrendator af fast egendom.

Patent- och förlagsrätter taxeras såsom förmögenhet i *utöfvarens* hand. Tillkommer utöfningen flera personer, skall rätten till den utsträckning, hvari den af en hvar af dem får utöfvas, räknas såsom tillgång för honom. Årlig eller på annat sätt bestämd stadigvarande afgift (royalty o. d.), som någon vid öfverlåtelse af patent- eller förlagsrätt betingat sig, utgör förmån, hvarom förmäles i 13 § 2:o) *h)* och taxeras under där gifna förutsättningar. Detsamma gäller om afgift, som utgår till innehafvare af viss yrkesrätt såsom ersättning för det han själf afstår från utöfningen af sin rätt.

Såsom förmögenhet räknas icke rätt till firmanamn (rätten till en upparbetad affär), varumärke, mönsterskydd, tidnings titel o. d.

Bestämmelsen under 13 § 2:o) *g)*, att besittningsrätt till fast egendom, som upplåtits mot visst belopp en gång för alla, skall räknas såsom tillgång, afser att täcka jämväl det fallet, att därjämte årligen erlägges en viss mindre afgift.

Föreskriften i 13 § 2:o) *h)*, att rätten till ränta, afkomst af fast egendom eller annan stadigvarande förmån skall, där den ej är bestämd att tillgodonjutas för den berättigades lifstid, vara upplåten för tid, hvaraf vid nästföregående års utgång återstodo minst fem år, för att kunna taxeras såsom förmögenhet, skall anses uppfylld, äfven då viss tid icke blifvit bestämd, men det med visshet kan antagas, att rättigheten faktiskt kommer att hafva en varaktighet af minst fem år.

Fast egendom, som nästföregående år varit åsatt taxeringsvärde, upptages till detta värde, dock att, om sådant värde då icke varit åsatt eller omständighet inträffat, som enligt bevillningsförordningen kan under en taxeringsperiod påkalla förändrad värdering, fastigheten upptages till det taxeringsvärde, som under löpande året bestämmes. Eljest gäller såsom allmän grund för uppskattning af egendom *saluvärdet,* hvarmed förstås

det pris, som kan antagas hafva vid utgången af nästföregående kalenderår eller, då räkenskapsår icke sammanfaller med kalenderår, vid utgången af det räkenskapsår, som gått till ända närmast före den 1 mars det år, taxeringen sker, varit påräkneligt för egendomen vid en försäljning af densamma under normala förhållanden. Till ledning för beräkningen af detta värde lämpar sig i främsta rummet det pris, som vid skedd försäljning af egendomen eller därmed jämförlig egendom uppnåtts, eller, där egendomen varit föremål för anbud om köp, bindande anbud, som i sådant afseende af vederhäftig köpare afgifvits; dock att, där tillfälliga omständigheter, såsom tvångsförsäljning eller plötslig realisation, försäljning till nära anhörig, högre värdesättning på grund af rent privata hänsyn o. d., kunna antagas hafva inverkat på köpeskillingen eller köpeanbudet, vederbörlig hänsyn skall tagas till graden af denna inverkan.

Värdepapper, som noteras å inländsk eller utländsk börs, upptages till det noterade värdet, så framt omständigheterna föranleda till att detta verkligen motsvarar pris, som under normala förhållanden kan antagas hafva varit påräkneligt vid försäljning.

Lager af råämnen eller varor värderas såsom helhet utan hänsyn till påräknelig vinst vid försäljning i detalj.

Jämväl beträffande *rättigheter* i allmänhet gäller såsom regel, att de skola taxeras till sitt saluvärde. För de under 13 § 2:o) *h*) upptagna rättigheterna är enligt 16 § detta värde deras kapitalvärde, beräknadt på där angifvet sätt. Föreligga i fråga om andra rättigheter ej under form af erlagd köpeskilling, afgifvet anbud om köp eller eljes sådana omständigheter, på grund hvaraf säker vägledning kan vinnas för en direkt uppskattning af rättighets saluvärde, utrönes dess årliga värde, därvid afdrag göres för afgift, som kan ifrågakomma för rättighetens utöfvande. Därefter sker kapitalisering, på sätt som gäller i fråga om de i 13 § 2:o) *h*) omförmälda rättigheterna.

Kontant hushållskassa vid årsskiftet upptages icke, likasom å andra sidan vid samma tid oreglerade hushållsskulder för året ej få såsom skuld afdragas.

7:o).

Om efterbeskattning.

Genom efterbeskattning enligt 22 § skall inkomst- och förmögenhetsskatt påföras till det belopp, hvarmed den förut erlagda skatten understiger det skattebelopp, som bort påföras, därest inkomsten eller förmögenheten i rätt tid taxerats till riktigt belopp.

Exempel. En enskild skattskyldig har år 1911 uppgifvit sin inkomst till 10,000 kronor och sin förmögenhet till 120,000 kronor. Med anledning häraf har inkomst- och förmögenhetsskatt påförts honom efter ett till 12,000 kronor taxeradt belopp med 335 kronor. År 1913 upptäckes, att uppgiften varit oriktig, i det att inkomsten utgjort 15,000 kronor och förmögenheten 150,000 kronor. Det taxerade beloppet hade således bort år 1911 upptagas till 17,500 kronor samt inkomst- och förmögenhetsskatt utgå med 555 kronor. Följaktligen skall år 1913 utan sammanblandning med den taxering, som då må varda den skattskyldige åsatt för inkomst och förmögenhet år 1912, genom efterbeskattning påföras honom inkomst- och förmögenhetsskatt, svarande mot skillnaden emellan hvad han i verkligheten för år 1911 erlagt och hvad han bort erlägga, eller med 220 kronor.

Tabell I

utvisande kapitalvärdet efter en räntefot af 5 %, af en efter förloppet af nedanstående antal år till betalning förfallen fordran å 100 kronor, därå ränta ej skall beräknas för tiden före förfallodagen.

Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde
1	95,24	26	28,12	51	8,31	76	2,45
2	90,70	27	26,78	52	7,91	77	2,34
3	86,38	28	25,51	53	7,53	78	2,22
4	82,27	29	24,29	54	7,17	79	2,12
5	78,35	30	23,14	55	6,83	80	2,02
6	74,62	31	22,04	56	6,51	81	1,92
7	71,07	32	20,99	57	6,20	82	1,83
8	67,68	33	19,99	58	5,90	83	1,74
9	64,46	34	19,04	59	5,62	84	1,66
10	61,39	35	18,13	60	5,35	85	1,58
11	58,47	36	17,27	61	5,10	86	1,51
12	55,68	37	16,44	62	4,86	87	1,43
13	53,03	38	15,66	63	4,62	88	1,37
14	50,51	39	14,91	64	4,40	89	1,30
15	48,10	40	14,20	65	4,19	90	1,24
16	45,81	41	13,53	66	3,99	91	1,18
17	43,63	42	12,88	67	3,80	92	1,12
18	41,55	43	12,27	68	3,62	93	1,07
19	39,57	44	11,69	69	3,45	94	1,02
20	37,69	45	11,13	70	3,29	95	0,97
21	35,89	46	10,60	71	3,13	96	0,92
22	34,18	47	10,09	72	2,98	97	0,88
23	32,56	48	9,61	73	2,84	98	0,84
24	31,01	49	9,16	74	2,70	99	0,80
25	29,53	50	8,72	75	2,58	100	0,76

Tabell II

utvisande kapitalvärdet, efter en räntefot af 5 %, af en under nedanstående antal år utgående, vid slutet af hvarje år till betalning förfallen ränta (afkomst, förmån) å 1 krona.

Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde
1	0,95	26	14,38	51	18,34	76	19,51
2	1,86	27	14,64	52	18,42	77	19,53
3	2,72	28	14,90	53	18,49	78	19,56
4	3,55	29	15,14	54	18,57	79	19,58
5	4,33	30	15,37	55	18,63	80	19,60
6	5,08	31	15,59	56	18,70	81	19,62
7	5,79	32	15,80	57	18,76	82	19,63
8	6,46	33	16,00	58	18,82	83	19,65
9	7,11	34	16,19	59	18,88	84	19,67
10	7,72	35	16,37	60	18,93	85	19,68
11	8,31	36	16,55	61	18,98	86	19,70
12	8,86	37	16,71	62	19,03	87	19,71
13	9,39	38	16,87	63	19,08	88	19,73
14	9,90	39	17,02	64	19,12	89	19,74
15	10,38	40	17,16	65	19,16	90	19,75
16	10,84	41	17,29	66	19,20	91	19,76
17	11,27	42	17,42	67	19,24	92	19,78
18	11,69	43	17,55	68	19,28	93	19,79
19	12,09	44	17,66	69	19,31	94	19,80
20	12,46	45	17,77	70	19,34	95	19,81
21	12,82	46	17,88	71	19,37	96	19,82
22	13,16	47	17,98	72	19,40	97	19,82
23	13,49	48	18,08	73	19,43	98	19,83
24	13,80	49	18,17	74	19,46	99	19,84
25	14,09	50	18,26	75	19,48	100	19,85

Utgår beloppet i stället vid början af hvarje år, erhålles kapitalvärdet genom att öka närmast föregående tal med 1.

Tabell III

utvisande kapitalvärdet, efter en räntefot af 5 %, af en lifränta eller annan förmån, som vid slutet af hvarje år under en persons af *mankön* lifstid utgår med belopp eller till värde af 1 krona (grundad å Statistiska Centralbyråns dödlighetstabell för årtiondet 1891—1900).

Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde
0	14,99	30	15,54	60	9,58	90	1,70
1	16,70	31	15,43	61	9,29	91	1,58
2	17,07	32	15,31	62	8,99	92	1,43
3	17,23	33	15,19	63	8,68	93	1,34
4	17,32	34	15,05	64	8,38	94	1,27
5	17,37	35	14,91	65	8,07	95	1,23
6	17,38	36	14,77	66	7,77	96	1,19
7	17,37	37	14,62	67	7,45	97	1,14
8	17,34	38	14,48	68	7,14	98	1,06
9	17,30	39	14,32	69	6,83	99	1,01
10	17,24	40	14,15	70	6,52	100	1,00
11	17,18	41	13,98	71	6,21	101	0,93
12	17,10	42	13,81	72	5,89	102	0,72
13	17,01	43	13,62	73	5,59	103	0,36
14	16,92	44	13,44	74	5,29		
15	16,82	45	13,24	75	4,98		
16	16,72	46	13,04	76	4,69		
17	16,63	47	12,83	77	4,40		
18	16,55	48	12,62	78	4,13		
19	16,46	49	12,40	79	3,87		
20	16,39	50	12,18	80	3,61		
21	16,32	51	11,95	81	3,36		
22	16,26	52	11,71	82	3,12		
23	16,19	53	11,46	83	2,91		
24	16,11	54	11,30	84	2,71		
25	16,03	55	10,95	85	2,53		
26	15,94	56	10,69	86	2,34		
27	15,85	57	10,42	87	2,15		
28	15,76	58	10,15	88	1,96		
29	15,65	59	9,87	89	1,81		

Utgår lifräntan i stället vid slutet af hvarje halfår, ökas kapitalvärdet med 0,25. Utgår den vid slutet af hvarje kvartal, ökas det med 0,375. Utgår den vid början af hvarje år, ökas det med 1.

Tabell IV

utvisande kapitalvärdet, efter en räntefot af 5 %, af en lifränta eller annan förmån, som vid slutet af hvarje år under en persons af *kvinnkön* lifstid utgår med belopp eller till värde af 1 krona (grundad å Statistiska Centralbyråns dödlighetstabell för årtiondet 1891—1900).

Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde
0	15,41	30	15,84	60	10,09	90	1,96
1	16,82	31	15,74	61	9,79	91	1,82
2	17,17	32	15,64	62	9,49	92	1,69
3	17,32	33	15,53	63	9,17	93	1,58
4	17,40	34	15,41	64	8,85	94	1,47
5	17,46	35	15,29	65	8,53	95	1,38
6	17,48	36	15,17	66	8,21	96	1,29
7	17,47	37	15,04	67	7,89	97	1,21
8	17,45	38	14,90	68	7,59	98	1,17
9	17,42	39	14,76	69	7,24	99	1,15
10	17,37	40	14,62	70	6,92	100	1,14
11	17,31	41	14,47	71	6,61	101	1,09
12	17,24	42	14,31	72	6,28	102	0,94
13	17,17	43	14,15	73	5,98	103	0,68
14	17,11	44	13,97	74	5,66	104	0,33
15	17,02	45	13,79	75	5,36		
16	16,95	46	13,60	76	5,07		
17	16,88	47	13,40	77	4,78		
18	16,80	48	13,19	78	4,50		
19	16,73	49	12,97	79	4,23		
20	16,66	50	12,75	80	3,97		
21	16,59	51	12,52	81	3,73		
22	16,52	52	12,28	82	3,48		
23	16,44	53	12,04	83	3,25		
24	16,37	54	11,79	84	3,03		
25	16,29	55	11,52	85	2,82		
26	16,21	56	11,25	86	2,62		
27	16,13	57	10,97	87	2,43		
28	16,04	58	10,68	88	2,27		
29	15,94	59	10,39	89	2,12		

Utgår lifräntan i stället vid slutet af hvarje halfår, ökas kapitalvärdet med 0,25. Utgår den vid slutet af hvarje kvartal, ökas det med 0,375. Utgår den vid början af hvarje år, ökas det med 1.